

Ngắm Một Trời Xuân

Contents

Ngắm Một Trời Xuân	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	24

Ngắm Một Trời Xuân

Giới thiệu

Edit: Doanh Doanh Thể loại: đam mĩ bách hợp ngôn tình đủ cả =>) cổ trang cung đình, nhất thụ nhĩ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngam-mot-troi-xuan>

1. Chương 1

Ta là một nữ nhân. (sau khi đọc những lời này, nếu muốn out xin cứ tự nhiên~)

Phụ thân ta chính là Tả thừa tướng đương triều. Mặc dù đã gần bốn mươi tuổi nhưng vẫn phong thần tuấn tú, khiến cho nam nữ đều lâm vào khuynh đảo. Nghe nói không hề thiếu nam nhân bất kể thế tục thương

người thành si. Thế nhưng cuối cùng ông vẫn cưới một nữ nhân, chính là mẫu thân của ta. (sau khi đọc tới dòng này, nếu vẫn muốn out xin cứ tự nhiên~)

Nghe nói, phụ thân lấy mẫu thân chỉ có một lí do, bởi vì từ trước đến nay chỉ có bà là người duy nhất xinh đẹp hơn ông. (Nhìn tới câu này bạn nào muốn chửi đồng, xin mời đi ra~)

Dù sao mặc kệ là nói như thế nào, hai người ấy nam nữ kết hôn, rồi động phòng, làm những việc mà ai cũng phải làm, cố gắng sinh ra một hài tử. Có người nói, hai người này nếu sinh con trai sẽ bởi vì quá xuất sắc mà trở thành bi kịch. May mắn cha mẹ ta sinh ra một nữ hài, đó chính là ta. (ai đang xếp hàng tức xịt máu mũi, ai đang muốn giết người hoặc ngã ngồi xuống phía sau, xin mời đóng topic đi cho sớm~)

Bởi vậy, khi hoàng đế quyết định nạp phi, đại đa số bách tính đều cho rằng hoàng đế là người có đủ tư cách lấy đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ, mà ta lại tập trung tất tần tật tinh hoa của cả giống nòi đương nhiên phải là lựa chọn số một. (nhấn nài thêm một chút, cái này cùng BL tuyệt đối không phải không có quan hệ nha~)

Sau khi ta cùng cha đóng cửa tranh luận kịch liệt khoảng một nén hương, ta vui vẻ đồng ý vào cung làm hoàng hậu.

“Phụ thân, nhi nữ không muốn gả cho Hoàng thượng.”

“Vì sao? Hoàng Thượng tuổi trẻ lại anh tuấn, là một đời minh quân a~ Có thể gả cho người là thiên đại phúc phận đó!”

“Vậy sao người không gả cho hần đi.”

“... Nữ, nữ nhi!? con... con... con... Ai nói cho con biết Hoàng thượng thích nam sắc??”

“... Thì ra là thế, phụ thân, cảm ơn người vừa mới nói cho nhi nữ biết đó mà.”

“Cái, cái gì?!”

“... Đúng rồi... Phụ thân a, người biết rõ như vậy, có phải đã bị Hoàng thượng nhỏ hơn người cả chục tuổi thượng qua rồi không?”

“Người, người, người... Nữ hài tử nói lung tung cái gì thế! Hoàng Thượng yêu chỉ có duy nhất Mai tướng quân a~”

“A ha~ Nguyên lai Mai tướng quân là nam nhân thích nam nhân a~”

“Ách... Nữ nhi~~ Đều do ta lẩm miệng~~ chuyện này ngàn vạn lần không được nói ra ngoài nha, bằng không cả nhà chúng ta sẽ mất đầu đó! Van cầu con, phụ thân đáp ứng con cự tuyệt hôn sự được không?”

“... Không thể nào a, bởi vì nhi nữ đã quyết định vào cung làm hoàng hậu.”

“Nữ nhi..... đang đùa giỡn ta sao.....” (TT^TT)

Sau khi trêu đùa phụ thân hả hê, ta phong phong quang quang tiến vào hoàng cung, đi lên ngôi vị hoàng hậu bao người mơ ước, thành chủ nhân của hậu cung tám mươi mốt viện, cũng thư thư phục phục trong đêm tân hôn một mình chiếm lấy cả long phượng tháp cực lớn, ngủ vô cùng thoải mái.

Ta không thích nam nhân, cũng không thích nữ nhân, nhưng ta không tính toán lên chùa làm ni cô, nên ta làm hữu danh vô thực hoàng hậu. Có lẽ... Chính là vị hoàng hậu sống sung sướng nhất từ xưa đến nay.

Bởi vì ngay ngày hôm sau, trò tiêu khiển tự động tới tìm ta...

“Thần, Mai Tổ Tân, bái kiến Hoàng hậu nương nương. Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế.” Nói thì thật khách khí, nhưng người sáng suốt thì đều có thể nhìn ra, cái kẻ trước mặt tư thế oai hùng ào ào, tuấn dật phi phàm, so với phụ thân ta chỉ là thiếu vài phần ôn nhu của nam tử. Vị này chính là tới nhằm hướng ta thị uy đó.

Lý do có hai điều.

Thứ nhất, hần là nam tử, nơi này là hậu cung, hoàng đế không sợ mang tiếng bị cấm sùng, mặc cho hần ra vào. Từ đó có thể thấy hần được sủng hạnh cỡ nào.

Thứ hai, thời gian hẩn cầu kiến quá sớm, sáng sớm bảnh mắt đã đem ta lôi ra từ chăn ấm nệm êm ra, tuyệt đối là không có ý tốt...

Tựa người vào giường, ta không phải không để ý trên người mình chỉ có nội sam thật mỏng. Thân là nữ nhân, ta biết sự an toàn của mình lúc này thật đáng buồn.

“Mai tướng quân, người yên tâm. Ai gia đối với chuyện của người và Hoàng Thượng tuyệt không có ý kiến.” Nói xong lập trường của mình, ta trở mình định ngủ tiếp. Thế nhưng có một số người mà việc ưa thích nhất của họ là tìm phiền não, tựa như việc tình nhân của họ đẹp tới mức nhân thần đều công phần mà người khác lại liếc mắt xem thường thì sẽ là một sự kiện bất bình thường.

“Nương nương, chuyện của thần cùng Hoàng thượng mọi người trong cung đều biết, nương nương nếu đã hiểu đại thể, thần thật an tâm.” Mai Tổ Tân là một người sáng khoái, thời điểm hẩn uy hiếp ta khẩu khí cũng không chút nào hiền lành. Ý tứ hẩn là cảnh cáo ta đừng có mà “mơ màng” tới Hoàng Thượng, từ ngữ sắc nhọn thật làm người ta “rét lạnh” nha~~!

“Từ từ đã” Tự nhiên ta lại nghĩ tới lúc mình đang đọc truyện ma, lên tiếng gọi nam nhân đang định xoay người rồi đi quay lại.

“Nương nương có gì phân phó?” Thân thể ta trở nên cứng ngắt. Hình như Mai Tổ Tân tay vừa nắm chặt lại.

“Người cùng Hoàng Thượng... là ai nằm trên vậy?” Riêng ta vẫn không sợ chết như trước mà thật là hiếu kì. Người ta nói nữ nhân giống như mèo nhỏ, ngay cả khi chết cũng giống nhau đều là vì bị lòng hiếu kì hãm hại. Mai Tổ Tân trầm mặc rất lâu, lâu tới mức ta sắp ngủ thêm một giấc nữa, hẩn mới ngáp ngừng nói ra một câu “Cái này... cùng nương nương... không liên quan.” Nói xong mở cửa chạy đi như lửa đang cháy quần.

“... Keo kiệt” Ta bất mãn hừ một tiếng rồi lại tiếp tục lăn ra ngủ.

Buổi chiều ngày thứ ba sau tân hôn, ta rốt cuộc gặp được phu quân của mình.

Hẩn là đại biểu cho tuần mã nam tử, còn ta chính là đại biểu cho tuyệt sắc giai nhân.

Dựa theo xu thế lịch sử các thời đại trước, chúng ta hẩn là phải củi khô lửa bốc, oanh oanh liệt liệt một tiết mục giang sơn mã nhân truyền thống.

Tiếc là, chúng ta thiếu đi một sự kiện đặc biệt quan trọng trong lần đầu gặp mặt – nhất kiến chung tình...

Hẩn ngọc thụ lâm phong, tiêu sái đi tới. Thái giám chỉ kịp hô “Hoàng thượng giá lâm!” người đã lừ lừ tiến vào đông cung.

Mà ta không có được báo trước, cho nên tình trạng hiện tại như sau: miệng đang ngậm một khối hoa quế cao, tay phải cầm ấm trà, chân đẹp gác lên cái ghế bên cạnh. Cực kì mất hình tượng thực nữ.

Thấy bóng dáng màu vàng từ xa tiến lại gần, vội vàng nhai đồ ăn còn lại, tay trái giữa không trung khua một hồi, sau một lúc lâu ngưng ngừng huy động một chút tỏ vẻ hữu hảo.

“Người chính là hòn ngọc quý trên tay Tả thừa tướng?” Hẩn mỉm cười. Nụ cười nhìn rất đẹp, thanh âm cũng rất êm tai.

“...” cái ánh mắt quái dị đó khiến ta đồng ý cũng chết mà từ chối cũng chẳng xong.

“Mai khanh nói người tán thành chuyện của trẫm và hẩn, sẽ không tranh cãi âm ỉ tranh thủ tình cảm?” Nhìn chằm chằm mặt ta trong chốc lát, cũng may là không ai chán ghét những thứ xinh đẹp cả. Hẩn dời đi đề tài

“Đúng” Lần này ta ý thức rõ ràng, hẩn cười.

“Người là một người kì lạ, nếu sinh ra là nam tử, nhất định là một người phong lưu.” Hẩn tiếc nuối lắc đầu.

“Nô tì hồ thẹn, chỉ mong kiếp sau đầu thai là nam, được cùng Hoàng Thượng ở bên nhau.” Hẩn là Hoàng đế. Hẩn mà nói nam nhân cùng nữ nhân là sai lầm thì phải là sai lầm. Thấy hẩn đối với câu trả lời của ta vừa lòng, ta lại tái phát tật xấu cũ, tò mò lắm miệng: “Bất quá, không biết Hoàng thượng muốn nằm trên hay nằm dưới?”

“Người hỏi cái này làm gì?” Hấn nheo mắt lại, không hờn giận.

“... Chuyện này, là để nó thì còn biết chọn thời điểm đầu thai à~ Bệ hạ thích nằm dưới, nó thì liền đầu thai thành người cao lớn một chút, bệ hạ thích nằm trên, nó thì liền đầu thai thành xinh đẹp tuyệt trần chút...” Xấu hổ cười cười, ta liền bước phi đảo, rất nhanh cách xa hấn một khoảng cách an toàn, đề phòng.

“Ha ha ha ha ha –” Ngắc đầu cười to, hấn vô cùng sung sướng liếc mắt nhìn ta một cái, chớp chớp mi dường như có thâm ý khác rồi tiêu sái đi ra, ngay cả đầu cũng không quay lại.

Còn lại một mình ta thần nhiên vỗ vỗ váy, mặc cho các thái giám ghen hống trên trời nhìn. Ta tiếp tục ăn điểm tâm của ta, uống trà của ta, chính là trong mắt thoáng hiện lên nét cười rất gian.

Hừ, cười to như vậy, chưa nói câu nào đã bỏ chạy, Hoàng đế kia nhất định là bị nằm dưới rồi.

2. Chương 2

Ta chán đến chết ngồi tựa trên tháp thượng, tay trái cầm một quyển binh thư (cũng không phải bởi vì ta có hứng thú với mấy chuyện đánh đánh đấm đấm, có điều ngự thư phòng lớn như vậy, sách nhiều như vậy, tìm một hồi chỉ thấy mỗi thể loại này là có chút mới mẻ), tay phải cầm một chùm nho, lật một trang lại ăn một quả. Ăn thật thích ý, ăn thật lịch sự, đến nỗi làm cho thái giám đứng hầu hạ mặt trắng bệch, cung nữ đứng hầu hạ chân như sắp nhũn ra.

Không ai dám mở miệng nói với ta công dung ngôn hạnh là cái đạo lý gì?. Ở Đông cung này, ngoại trừ Hoàng Thượng thì ta là lớn nhất, mà cái vị Hoàng đế ấy lại chẳng mấy khi tới đây. Nghe nói, hậu cung có một vườn mai, là do Hoàng Thượng vì Mai Tổ Tân mà dựng lên. Vườn này chỉ toàn trồng mai, rồi khi đông đến, từng cành đọng tuyết trắng, khỏe khoắn tinh khiết, rồi hoa mai nở rộ, đẹp không sao tả xiết.

Hiện tại đang là mùa đông, ta khẳng định Hoàng thượng đang bị nam nhân kia ôm vào lòng thưởng tuyết lộng mai, phiên văn phúc vũ rồi. (ý chỉ ấy là hai anh ôm nhau lăn lộn trên giường =]])

“Nương nương, nương nương, người muốn đi đâu vậy?” Thấy ta đột nhiên vứt sách đứng lên, khoác hồ cừu hướng ra phía ngoài bước đi, thái giám cung nữ lập tức đông nghìn nghịt quì xuống. Mục đích rất đơn giản, là chặn lấp con đường từ chỗ ta ngồi thẳng tới đại môn. Thật âm hiểm...

“Ai gia muốn đi xem hoa mai.” Mùa đông thì nên làm việc của mùa đông, tỉ như nói đứng giữa vùng thiên địa trùm tuyết trắng, gió đông thổi vù vù mà khoác áo hồ cừu, tay ôm noãn lô, ngắm tuyết vịnh mai, học đòi văn vẻ. Liếc mắt thấy mấy người đó mồ hôi lạnh đầm đìa, hiển nhiên là bọn hạ nhân không chịu được đường, ta im lặng không nói, nhướn mày ngài nhìn bọn họ rồi xoay người hướng cửa sổ phi thân nhảy xuống, phía sau đồng loạt vang lên tiếng thét chói tai.

Ta thực ra cũng chẳng phải thân thủ tuyệt thế kinh công vân vân và vân vân. Thực tế, hoàn toàn tương phản. Ta xuất thân là dòng dõi nhà Nho, ngay cả người ta giết gà còn chưa được nhìn thấy. Nhưng dùng da đầu suy nghĩ cũng biết là bất luận kẻ nào thân bọc một lớp áo lông cừu lông cáo thật dày, lại nhảy xuống một lớp tuyết dày xốp mềm mại thì không thể chết được...

Vì thế, một chung trà sau, ta bình an vô sự ngồi ở vườn mai, phía sau còn có nhạc đệm “Ư a a”, trước mắt là mai vàng trong tuyết, trong tay là trà nóng thượng hạng...

“Trà thật ngon a

”

Lời vừa nói ra, thanh âm ngân nga trong phòng lập tức ngưng lại, chỉ vài giây sau nghe một tiếng đập cửa “Uỳnh”, Hoàng thượng áo quần xộc xệch vọt ra, ngón tay run rẩy chỉ, chỉ vào người đang ngồi trên ghế đá uống trà, mà tự nhiên lại chính là ta, lời nói kích động lung tung cả

“Người, người, người – Người tới làm cái gì?!”

“... Tới ngắm hoa mai a~”

Lợi quá nha~~ Thử hỏi trên đời có mấy ai có được vinh hạnh này. Có thể nhìn thấy mặt như hoa đào, mắt mờ mịn như phủ sương, quyến rũ mê người của đế vương a? Vốn đơn thuần chỉ là tới xem cảnh đẹp, không ngờ còn có khuyến mãi mua một tặng một, có chuyện hay để xem nha. Ta nhin không được nhàn nhạt cười gian.

Kì thật, muốn để tuyệt đại giai nhân bật cười cũng không khó a. Cần gì phải khuynh quốc khuynh thành, ồn ào cái gì mà nước mất nhà tan không thể vãn hồi chứ. Kêu Hoàng Thượng làm mấy chuyện như thế này không phải là dần xếp ổn thỏa rồi sao...

“Tới ngắm mai? Sao lại cứ phải đến chỗ của Mai khanh, người là cố ý sao?” Nheo lại đôi mắt, bị gió đông lạnh lẽo làm cho thanh tỉnh, Hoàng đế khôi phục lại dáng vẻ cao cao tại thượng không ai sánh bằng. Nhưng mà... Hoàng đế này trên vạn người dưới một người a, ta sẽ không thực để ý tới hắn (@.@)

Ta ngoài cười nhưng trong không cười khom lưng “Hoàng thượng thánh minh, ngài phân phó đem toàn bộ hoa mai trong cung tới trồng ở đây rồi, nô tì không tới đây thưởng mai thì còn biết đi đâu?”

“Nói láo! Người rõ ràng là đến nhìn lên chuyện trăm cùng Mai khanh, chuyện... trên giường!” Hoàng đế mặt đỏ ửng lấy tay che hồng ấn vừa bị ai đó tạo thành trên cổ, thẹn quá hóa giận phản bác lại. Những lời này thật oan uổng ta nha, ta là nữ nhân, xem được nhưng đâu có thực hành được, làm vậy không phải rất tàn bạo với chính mình sao?

“Hoàng thượng, nô tì chỉ là nhất thời nổi hứng mà tới đây, như thế nào biết được đánh gãy chuyện tốt của Hoàng thượng cùng tướng quân?” Dừng một chút, thấy Hoàng thượng ghen lời, ta mím môi cười, kéo lại áo khoác hồ cừu, mà người mặc cũng rất ra dáng hồ ly “Hoặc là... Ngài cùng tướng quân làm liên tục không nghỉ, ngày nói đêm triển miên trên giường, nếu vậy bất cứ lúc nào nô tì đến đều có thể nhìn lên... Ha ha...”

“Người –” Hoàng đế khuôn mặt nhất thời biến sắc, rất giống như là bị đánh trung tim đen.

“... Có chuyện gì?” Ngay khi ta và Hoàng thượng hai mắt nhìn nhau, Mai Tổ Tân thân trên trần trụi, mặc độc có một cái áo khoác bên ngoài lao ra, coi như không nhìn thấy ta mà đem Hoàng đế sắp đông lạnh ôm vào trong ngực “Làm sao vậy?”

“Nàng rình coi chúng ta.” Tựa đầu vào bả vai nam nhân, thiếu niên thiên tử anh minh uy vũ nói dối trả đũa.

“Rõ ràng là các người mở cửa mời ta xem mà...” Không hỏi mà tự nói, ông trời ơi!!!! thở dài một tiếng, ta còn sợ đau mắt mà... Nhưng mà, về sau ta thấy chính mình nói ra lời đó là cực kì ngu xuẩn, suốt đời không quên

Huyết lệ a ~ Dừng tưởng người có lý thì muốn làm gì cũng được, hậu cung xưa nay là nơi đen tối, đang làm chuyện đại sự nửa đường bị phá vỡ, ngay cả thần tiên cũng sẽ phát hỏa a~ Cho nên kết cục cho sự kêu oan của ta chính là...

Ta đường đường là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân (cuộc thi một thí sinh tham gia), tiến nhập hoàng cung, trở thành mẫu nghi thiên hạ, nay đã bị nhốt vào lãnh cung! Còn nữa, tội danh chính là không tuân thủ nữ tắc! Có trời mới biết~ Nhờ hoàng đế ban tặng, ta bây giờ vẫn là tấm thân xử nữ, nghĩ không muốn thủ nữ tắc cũng không có cơ hội... Thật sự là oan khuất trước cáo trạng...

“Nương nương a~~ Ô ô ô ô ô

~ Người thật đáng thương a

~” Cửa hồi môn của ta, mang từ nhà đi, chính là nha hoàn U Lộ. Cô nàng rất có khí tiết mà lựa chọn theo ta đến lãnh cung hầu hạ. Hiện tại nàng đang ngồi trên cái ghế đầu cũ nát không chịu nổi, vò vò cái khăn tay, vẻ mặt bị phần thay ta minh oan.

“Đúng a đúng a~~” Ta chẳng ngẩng đầu lên mà phụ họa thêm một câu, ta lại chăm chú tiếp tục đọc Nhất Hiệt Thư. Cũng may Mai Tổ Tân kia tâm địa không xấu, nể tình vì ta ngoan ngoãn khiến cho hoàng thượng mỗi đêm đều cùng hắn, ta cũng không tranh quyền đoạt vị, phái người tặng ta ít sách vở đọc giải sầu. Chỉ cần hắn lại có tâm một chút, cải thiện thức ăn ở lãnh cung, thuận tiện chỉnh lại chăn giường cho ta, ta cũng không ngại từ đông cung đổi qua sống ở đây~~!

“Ô ô ô ô ô

~ nương nương a~ Hoàng thượng thật là không biết thương hoa tiếc ngọc, nương nương mỹ nhân như vậy, bệ hạ cũng nhẫn tâm ném tới cái nơi lãnh cung quái quỷ này chịu khổ! Ô ô ô

Ông trời thật không có mắt a

”

“Đúng a đúng a~~” Lại lật một tờ, ta thầm than rằng, kì thật cũng không phải tại ông trời. Là do cha mẹ ta, lúc trước nếu đem ta sinh thành nam nhi, chẳng phải giờ đã sớm phụ bằng tử quý, một bước lên tận trời xanh rồi sao? Hơn nữa ~ Hoàng thượng cũng đâu phải không có mắt nhìn, bắt quá, không phải cái miệng lạnh chanh của ta là được.

“Ô ô ô ô ô

Nương nương, mệnh người thật khổ a

”

“Đúng a đúng a~~” Trời sắp tối rồi, chữ trong sách ta nhìn cũng không được rõ lắm “U Lộ, đốt đèn.”

“...” Ngẩn ngơ, oán hận lau nước mắt, U Lộ nhận ra chính mình khóc sau một lúc lâu mà đối phương không lay động. Nàng lại hướng qua đây khóc lóc om sòm, đem sách trên tay ta giặt lại rồi vứt trên đất, tiếc rằng rèn sắt không thành thép “Nương nương! Đừng đọc nữa! Người nhìn cái nơi này mà xem, tan nát đến ngay cả cái bắc đèn cũng không có, làm sao mà nhóm lửa được?!”

“... Tội như vậy làm sao đọc sách được.” Ta nhìn quanh bốn phía, tán thành với khả năng quan sát của U Lộ

“Phải a~ Cái này gọi là nhân chăm yêu bạn a

” Bĩu môi thật dài, nàng lại chuẩn bị rửa nước mắt. Ta lòng còn đang sợ hãi chợt phát hiện ra cái giường, tiến đến chỗ cái chăn vừa mỏng vừa cứng, nói “Không có đèn, vậy đi ngủ...”

“NƯƠNG NƯƠNG—————” Quả nhiên ngay giây sau là tiếng hét kinh thiên động địa, may mà ta đã có phòng bị trước.

Lãnh cung, đêm đông. Gió lạnh gào thét, tuyết trắng bay tán loạn. Ông trời vô tình, đế vương vô tình, một thế hệ mỹ nhân ho ra máu lạc hồng, hương tiêu ngọc vãn.

Ta cũng đã từng kể ở ngoài chần ăn no rửng mỡ ngồi tán gẫu, cho rằng mình thấu hiểu tâm tư của các nàng, đủ để thỏa mãn lòng ganh ghét vui sướng khi người gặp họa của các xấu nữ, đủ để thỏa mãn tâm tình thương xuân tiếc thu của các văn nhân. Nhưng ta không ngờ rằng chính bản thân mình, một ngày nào đó lại trở thành một tư liệu sống cung cấp nguyên liệu cho các bà tám cùng văn sĩ.

Từ xưa hồng nhan là bạc mệnh. Chỉ có mình ta Tô Lạc Tiên là cuộc đời có thể đem so với con gián.

Chịu lạnh, chịu đói, chịu nhàm chán, ngồi ở lãnh cung đến ngày thứ bảy, U Lộ đã muốn bỏ mạng. Ta còn có tinh thần trước sau chiếu cố nàng đang phát sốt. Ngay lúc ta bưng chậu nước lau người ra ngoài cửa, một đạo bóng đen dao động, uyển chuyển như con báo xuất hiện trước mặt ta, lại vừa vặn đúng lúc ta hất chậu nước ra.

“Nữ nhân đáng chết – Lá gan thật lớn!” Sau một hồi nhìn nhau, người kia quần áo ướt sũng từ đầu đến chân, hân mới găm lên như sấm.

“Hơ hơ... Lần này thật sự là ngoài ý muốn...” Khóe môi run rẩy, ta cứng ngắc cười cười.

Người là chân mệnh thiên tử, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, muốn từ cái gì đi ra thì có thể từ cái đó đi ra. Ta là giới phạm phu tục tử, làm sao biết được người không có việc gì lại tự chuốc lấy cực khổ tới lãnh cung tìm ta, lại còn cửa chính không đi thích từ nóc nhà nhảy xuống, hoàn hảo đúng chỗ ta định hất nước đổ đi đây.

Ta trong lòng oán hận một hơi, rốt cuộc cười đến “hàm lương” kính cẩn nghe theo, không có cãi lại. Hân hít sâu vài khẩu khí, cuối cùng vẫn nhớ mình là mình quân, lạnh lùng trừng mắt nhìn ta, nghiêng rằng nghiêng

lợi nói: “Hừ... Xem ra người mấy ngày qua sống không tồi! Uống công Mai Khanh có ý tốt, còn ở trước mặt trẫm thay người cầu tình!”

“...” Dầm thật là chua nha

Mai Tổ Tân “mắc” tướng quân, xem như người lợi hại, kiếm không dính máu hại ta lại còn được mang tiếng có ý tốt.

“Quên đi, niệm tình người là kẻ thức thời, trẫm đặc xá người tiếp tục nắm giữ đông cung, trở về đi.” Thấy ta đứng ở một chỗ, mặt mày biến dạng, Hoàng Thượng tự động lý giải là vì mừng rỡ như điên mà quên phản ứng. Hắn vắt quần áo sưng nước, xoay người chuẩn bị rời đi. Rồi lúc đi hình như chợt nhớ tới cái gì, rất có thâm ý liếc mắt vào phòng một cái “Trong chốc lát sẽ có thái giám tới hầu hạ các người rời đi, người là một nữ nhân đừng có cậy mạnh...”

“... Tạ ơn Hoàng Thượng.”

Không nghĩ được hẳn mặc dù là kẻ không biết phân tốt xấu lại đột nhiên có lòng từ bi thương người, ta cũng sốt một lúc nhưng lập tức chớp mi cười một tiếng. Nụ cười này, ngay cả đầy trời gió vũ tuyết vẫn cũng phảng phất như một vườn xuân đầy hoa nở rộ, thật đúng là một cái chớp mắt đầy tao nhã

Giờ đây ta cũng đã hiểu tại sao cùng là xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thầy tướng lại nói ta nếu là nam tử mới có họa quốc tan nhà nát. Bởi vì hiện tại bên này ta cười chim sa cá lặn, hoàng đế bên kia trong đầu chắc cũng không khỏi cảm thán: “Đáng tiếc a, đáng tiếc a... Lạc Tiên, trời sinh người tại sao không phải là nam tử a~ Ai...”

“Nô tì xấu hổ...” Nụ cười chợt lạnh, ta thừa dịp hắn còn chưa hồi tỉnh khỏi suy tư, liếc hắn một cái. Hừ, dáng vẻ của ta, sinh thành là nữ nhân còn được, nếu là nam tử đúng là một tên âm nhu ngàn ngút, ta đây cũng khỏi cần ai động thủ, tự ta cũng tìm khối đậu hũ nào đó ăn bằng sạch cho bớt khí!!! Aiii, âm dương hòa hợp không phải là phương thức này sao?

“Thôi, người theo trẫm cũng coi như là phí một vư vật trời ban...” đồng tình lắc đầu thở dài, Hoàng thượng nhắc chân định đi nhưng lại nhớ ra chuyện gì đó: “Còn nữa, người chuẩn bị kĩ, mừng tám tháng chạp tổ chức yến tiệc, thân làm hoàng hậu cần phải theo trẫm tiếp quan lại cùng phú thương”

Nheo nheo con mắt, ta đã rõ nguyên nhân thực chất của lòng Từ – Bi – Hoàng – Thượng. Dẫu trong cung chuyện Hoàng đế thích Long Dương không phải là bí mật nhưng bên ngoài không phải ai cũng biết.

Khai quốc Vũ Tông Hoàng đế giành được ngai vàng tất cả đều là nhờ Phụng Dương Hoàng Hậu võ nghệ cao cường, mưu sâu kế cao ở bên trợ lực. Vì thế từ khi lập quốc xưng đế, Vũ Tông Hoàng đế tình thâm nghĩa trọng đã trao cho thê tử yêu mến ba quyền lợi, có thể nói chưa từng có từ xưa đến nay, là: Thảo luận chính sự, cầm binh, nhậm thần. Cho dù nói là một chuyện, làm lại là chuyện khác nhưng ở triều đại này vị thế và cơ hội xuất hiện trước công chúng của hoàng hậu so với các hậu phi thâm cung không bao giờ được bước khỏi cửa cung của các thời đại khác là rất rất nhiều.

Ta phân tích tiếp, ước chừng việc Hoàng đế đời này hảo nam sắc nguyên nhân chính là nằm ở vị Hoàng Hậu quá mức tài ba của vị Vũ Tông Hoàng đế đó.

Từ thời Vũ Tông đến nay mỗi hoàng đế đều không yêu thích làm bạn với quân tử mà đều cam nguyện chịu sự chỉ đạo của thê thiếp, coi đó là tình thú một đời. Đến Huân đế, cũng chính là phu quân cao cao tại thượng của ta, nữ nhân không thỏa mãn được khao khát “bị quản chế” của hắn, không còn cách nào khác đành phải gửi gắm tình cảm cùng thân thể cho nam nhân... điều này hoàn toàn có thể cảm thông.

Chỉ tiếc, mặc dù xét cả trên phương diện thể xác lẫn tâm lý hoàng đế đều có khuynh hướng ưa nam nhân thì trước mặt bá quan văn võ hắn vẫn còn cần Hoàng Hậu ta đây giữ thể diện! Hơn nữa... nếu là ta nhớ không lầm, năm nay vừa tròn mười tám hán tựa hồ cũng chỉ có ta đây là một “nữ” phi.

“Nô tì tuân chỉ”

Nghĩ tới ngày mừng tám tháng chạp không lâu nữa có thể gặp được cha, tâm tình ta lập tức như điều gặp gió. Đi rèn luyện thân thể mấy ngày, cộng thêm việc chăm sóc U Lộ đến tê đại, ta đây từ uể oải phục hồi lại tươi tỉnh, phơi phới chạy về lãnh cung nhanh chóng đem đồng sách buộc lại gọn ghẽ, đánh thức thiếp

thân nha hoàn, chuẩn bị chờ đám thái giám tới đón. Thoảng một cái đã trở lại đông cung chăn ấm nệm êm, tiếp tục cuộc sống thần tiên.

Chẳng qua là cuộc sống sau này liệu có thể pháp phối tung bay hay buộc bị kéo vào vòng tranh quyền đoạt lợi. Chỉ có trời mới biết....

3. Chương 3

Tiên nhập vi chủ (điều gì tới trước sẽ giữ vị trí chủ đạo, ý nói ẩn tượng đầu tiên sẽ khắc sâu trong suy nghĩ, chi phối hành động của con người) thực sự là cái thói quen đáng sợ nhất của con người. Tỉ như nói, ta được gả cho nam nhân kia đương triều thiên tử, liền chẳng còn để ý trên đời này còn có rất nhiều đàn ông không thích đàn ông.

Ta trang điểm xinh đẹp, cả người đông cứng trong gió lạnh. Thật không hiểu là cái tên đại thần biến thái nào đã đề xuất cái ý tưởng này, nói cái gì yến hội ngày mồng tám tháng chạp phải tổ chức theo kiểu mới, nhân khi tuyết ngừng rơi, đơn giản đưa tiệc ra ngoài trời, không cần chỗ ngồi còn đồ ăn bày trong sân ngự hoa viên cho mọi người cùng dùng. (nói cho dễ hiểu, thời đại này người ta gọi là tiệc đứng, dù sao cũng là vô căn cứ, chỉ là nói vui thôi)

Bọn họ là nam nhân, y phục rất là giống gấu ngủ đông, không cảm thấy thoải mái mới lạ. Ta thân là nữ tử, không thể không mặc áo lụa giày thêu, phiêu dật cho thỏa mãn yêu cầu cơ bản của mọi người đối với mỹ nữ trên sân khấu. Mặc dù đã bọc thêm áo hồ cừu, nhưng đứng trong gió lạnh vẫn cảm thấy muốn phát bệnh.

Hoàng đế kia cùng quan lại dự tiệc, rượu mừng không ngừng đưa tới, lại được khen là bình dị gần gũi, yêu dân như con.

Ta đây thân là hoàng hậu, nếu mà cùng với đám nam nhân kia vì thức ăn mà lao ra chiến đấu, thế nào chẳng có lời ra tiếng vào

~Nuốt nước miếng, tình huống thật bức bách, ta kiên trì ngăn lại cái bụng kêu gào, hướng Mai tướng quân cùng Hoàng đế cao cao tại thượng, âm thầm thương lượng: “Hoàng thượng... Nô tì,... Có thể tiến lên lấy thức ăn hay không?”

“Ồ. Người là nữ nhân, lại đi qua đi lại giữa nam nhân còn ra thể thống gì.” Trừng mắt liếc ta một cái, để vương vô tình xoay người tránh đi.

Bĩu môi nhìn hắn, nhịn xuống cơn kháng nghị của dạ dày, ta ở trong lòng đem đại thần đề xuất kế hoạch dạo chơi công viên mỹ thực thiên đạo vạn quả. đồng thời liên lụy chính là tên mình quân giả nhân giả nghĩa kia! Người ở bên đó minh lý ám thị cùng Mai Tướng Quân dùng chung đôi đũa mà tình nùng ý mật với nhau, để mặc ta bên này tự lực cánh sinh, quả thực là cười trên nỗi đau của người khác, thật dã man...

“Nữ nhi a~ Người xem yến hội ngày hôm nay thật là sáng tạo a~” Trong lúc ta đang ai oán đứng một chỗ, từ phía sau vang lên một thanh âm vô cùng quen thuộc. Quay đầu lại thấy phụ thân đang tươi cười rạng rỡ đi đến, ta tức giận nói: “... Thật muốn biết là vị ‘cao nhân’ nào đưa ra chủ ý này...” Để khi nào hồi cung, ta sẽ làm người nộm bằng rơm rồi đóng đinh hắn.

“Ha ha ha, đương nhìn là người cha học sâu biết rộng của ngươi a~ Nếu không còn ai có thể nghĩ ra ý tưởng sáng tạo như vậy chứ~!” Vị tả thừa tướng vẫn vô tư đắc chí cười ha ha, một chút cũng không ý thức được ánh mắt nữ nhi oán độc đang nhìn mình.

“... phụ thân a

” Con người giao hoạt chuyển động, từ trong đám người phát hiện ra mục tiêu, thù mới hận cũ cùng nhau tính một lần. Mục tiêu hiện tại ở cách không xa chỗ canh thang lắm “Nữ nhi muốn uống chút canh nóng cho ấm áp dạ dày, phụ thân giúp nữ nhi lấy được không~?”

“Không thành vấn đề

” Không chút nghi ngờ đi qua bên đó, phụ thân ngốc đắm chìm trong thiên luân nhạc lý nên phát hiện bên cạnh bát canh còn có một người đưa lưng về phía mình. Người ấy chính là cường thế không ngừng theo đuổi phụ thân suốt cả chục năm ròng, vài lần ép buộc đều không có kết quả. Chính là Lục Vương gia a~ lần này thì xong rồi...

“Dục Lâm! Người cuối cùng cũng bị một mảnh chân tình của ta cảm hoá rồi sao? Cuối cùng đã không tránh né ta!” Xoay người nói hai câu lập tức ôm đối phương đến tứ chi cứng ngắc. Tả thừa tướng tuần mi không giảm, lại càng thêm hòa quyện cùng suất khí chín chắn oai hùng Lục Vương gia – Hàn Tông Khánh, thúc thúc của hoàng đế – nét mặt lộ rõ là vui mừng, không để ý những người chung quanh mặt mày xanh mét. Lục Vương Gia ngang nhiên nâng cầm hôn lấy mi trung niên đáng thương. Thật không hổ danh là “Cuồng vương”.

Phụ Thân a... Không phải nữ nhi không nể tình người... Ai kêu người hại ai không hại, lại hại chính nữ nhi của mình!

Ta an an ổn ổn ngồi một chỗ nhìn theo Lục Vương gia thăm tiến một người. Người kia bị đường đột xâm phạm giữa thanh thiên bạch nhật, tức đến mức lặn ra ngất xỉu, cứ thế bị Vương gia ôm đi, biến mất vào ngự hoa viên. Trong lòng ta đột nhiên cảm thấy thật áy náy với mẫu thân. Ta bèn thông thả đi vào nguyệt đình nằm sâu trong hậu viện, tự trấn an bản thân rằng mắt không thấy, tâm sẽ an ; không thấy đồ ăn tự nhiên sẽ hết đói. Chính là dù trong đầu đã nghĩ như vậy, bụng vẫn không ngừng kháng nghị.

Ai quy định mỹ nữ cơm phong ẩm lộ có thể ăn no chứ? Ta thực hoài niệm bánh nhân mít táo của mẫu thân, canh cá ngự phòng, lại còn món lợn sữa nướng thơm phức trên chiếc bàn trung tâm yến tiệc kia nữa
~~ ô ô ô ô ô

~~“Nương nương, người đang đói bụng sao?” vào lúc ta đói quá mà buồn bực cắn cắn áo hồ cừu, trong đầu tưởng tượng đến hương vị thịt cáo nướng thì một thanh âm dịu dàng vọng từ phía trên xuống.

Cảnh giác ngẩng đầu nhìn lên ta nhanh chóng bày ra nụ cười giết người khuynh quốc khuynh thành của tuyệt đại mỹ nhân. Trong đầu cân nhắc có nên vì hình tượng quốc thể mà giết người diệt khẩu vừa hưởng theo tiếng tìm người, đáp lại ta là một đôi mắt thâm sâu đen láy, sáng ngời...

4. Chương 4

Truyền thuyết kể rằng, các ngày lễ hội dưới nhân gian, thần tiên trên trời sẽ lén trốn xuống trần để xem thu nguyệt tảo nhã, nhân gian buồn vui.

Ta ngơ ngác nhìn người tiêu sai đứng trên xà nhà, một thân áo trắng, tóc đen như mây, mày kiếm nhập tấn, đôi mắt sâu thẳm, môi mỏng mũi thẳng, thanh cao thoát tục, đường cong mềm mại mà lộ ra anh khí. Vị khách không mời mà đến này tuy là dung nhan xinh đẹp thanh tú, nhưng mà dáng người thon dài, khí thế nghiêm nghị, ánh mắt tinh anh, đều không thể liên hệ hẳn với một kẻ ẻo lả. Một nam tử nho nhã anh tuấn như vậy, ta lại nghĩ đó là một vị thần tiên phóng khoáng ngộ ngược qua đường ghé chơi...

Thần tiên a~ Người là đến cứu ta thoát khỏi số kiếp chết đói trong hoàng cung sung túc giàu có này phải không

~~” Cho ta... ” Ta mắt lóe tinh quang, phóng thẳng về cái bạch ngọc tồ đã bị cắn mất một miếng trên tay mỹ nam tử áo trắng. Hít sâu một hơi, ta cuối cùng vẫn không lộ cái sự tham lam của mình ra, uống công cha mẹ ban cho ta một bộ dáng xinh đẹp. Nếu người kia có khả năng đi đến tận đây, hẳn không phải người trần mắt thịt, cùng với thần tiên thì vội vàng nổi gì? Cùng lắm khi nào về đốt cho vài nén nhang cảm tạ là được rồi.

” Ý, cái này... Tại hạ đã cắn một miếng mất rồi ” Gương mặt tuần mi ngượng ngùng nhìn ta cười cười, nhìn ta rồi lại nhìn cái bạch ngọc tồ trên tay hắn, không biết phải làm sao cho phải.

” Ai gia không ngại chuyện đó, đưa đây! ” Mặt hắc tối sầm lại, đưa mắt liếc liếc ta, lộ ra cái bản mặt ngờ vực không tin nổi. Làm sao hắc, mỹ nữ thì cũng là người, cũng phải đấu tranh mà sinh tồn chứ. Người ngàn vạn lần không nên giữa yến hội xa hoa lại chạy đến nơi khỉ ho cò gáy này mà khua khua đồ ăn ngon lành như vậy. Ngay lúc ta còn đang đấu tranh xem có nên nhảy lên cướp bạch ngọc tô rồi bỏ chạy ôm cả người cả của theo hay không thì sau lưng vang lên tiếng cái người nào đó ta không mong nhất...

” Xạ Nguyệt, sao không ở lại yến hội, lại một mình chạy ra đây?... Ô, nương nương người cũng ở đây sao? ” Chắp hai tay sau lưng tao nhã bước vào đình, Mai Tổ Tân cười đến vô tội. Phi! Phi! Phi! Hắc rõ ràng là cố ý! Theo như hướng ta và mỹ nam áo trắng kia ngồi-đứng nói chuyện, hắc rõ ràng phải nhìn thấy ta trước. Đằng này lại chào người kia rồi ra về như ” thuận tiện ” nhìn thấy ta rồi mới chào, lại còn làm như là cái gì kinh thiên động địa lắm. Hừ hừ

~” Tướng quân... ” Mỹ nam áo trắng thấy người đến thì vô thức lộ ra một nụ cười, ngây ngốc nhìn dáng người cao lớn của Mai Tổ Tân nhẹ nhàng nhảy đến trước mặt. Giờ phút đó hắc tựa như thần tiên, vô sắc vô dục, lại khiến người nhìn thấy không khỏi mê mẩn đắm say, gương mặt chẳng chút đổi sắc như vừa bước ra trong cung điện từ chín tầng mây, như mây bay lại như núi tuyết cô độc... Đích thị tình nhân của Hoàng đế a

~Trâu bò lợn gà gì đó đều nhìn rõ ràng rành rành mỹ nam tử kia thầm thích hắc, ta đương nhiên không thể kém cỏi hơn chúng nó.

Trong lòng ta vẫn có chút ý thức nghĩ đến ” phu quân ” của mình, vậy nên tình nguyện hi sinh làm kì đà cản mũi, cũng không quên đi sát sát vào mỹ nam áo trắng, lấy việc công làm việc tư, trộm lấy bạch ngọc tô cắn một miếng.

” Mai tướng quân, hai người quen biết sao? ” Mồm miệng không hiểu sao lại phun ra mấy lời vô nghĩa, ta cố ý chuyển đề tài, bỏ quên luôn cái người đến đầu tiên đang nhìn mình đầy cảm kích.

Mai Tổ Tân hiểu ý theo sau ta chắp tay thi lễ, giải thích một chút sự tình ” Khởi bẩm nương nương, trước kia có vị chủ tướng tài giỏi xuất sắc, chức quan nhị phẩm, là công thần khai quốc, vô tông hoàng đế đặc biệt ban thưởng cho nhiều đời cầm binh khiển tướng. Thành quách bảo vệ Trường Giang và Hoàng Hà của ta là do đời thứ chín Tư Không Diễm tiếp quản. Nam kinh suốt bao đời này đều do các thiếu chủ quân sự, người này là Tư Không Xạ

” Ha? ” Nói không giật mình khiếp sợ chính là giả bộ đó ~ Nữ nhân khắp kinh thành có ai không biết đến đại danh của Tư Không Xạ Nguyệt chứ ~ Đối với chàng trai trong truyền thuyết này không ai không mê mẩn, không thâm thương trộm nhớ thì cũng sẽ là công khai yêu thích. Chính ta cũng không nghĩ đến người phiêu dật nho nhã đang đứng sau mình lúc này chính là thiếu niên vương đầy mình khói lửa chiến tranh. Dùng trí mà chiếm được mười lăm thành, lấy ba ngàn kỵ binh đấu với tám ngàn binh mã của Thiên Vu, am hiểu binh pháp, lại giỏi cưỡi ngựa bắn cung, võ nghệ siêu phàm. Hắc còn từng đấu với ” võ lâm minh chủ ”, đại chiến ba ngày ba đêm, đối phương cũng phải thẳng thắn nhận

Có điều... Coi cái vẻ mặt hắc nhìn Mai Tổ Tân thế kia, các tiểu thư thiếu nữ cứ phải gọi là mộng xuân tan nát, cõi lòng nát tan, thầm lặng mà gặm nhấm nỗi đau đi

” Nương nương, thần đối đãi với Xạ Nguyệt như người một nhà, khiết đệ trời sinh tính tình ngang ngạnh ương bướng, nếu có lúc nào vô ý mạo phạm nương nương, mong ngài nể mặt thần mà bỏ quá cho ” Thấy ta im lặng không nói gì, Mai Tổ Tân là xỏ một tràng đủ các trường hợp khiến ta không có đường thoát thân. Tôn trọng liếc mắt nhìn hắc một cái, âm thầm đánh giá cái tên Mai tướng quân Mai hồ ly tinh đã sớm đắc đạo kia, ta nhún vai, quyết định không xen vào chuyện tình tay ba lằng nhằng của bọn họ nữa. Dù sao, mấy chuyện đó nữ nhân như ta cũng quản không được

” Phải rồi, Xạ Nguyệt, mừng 8 tháng Chạp yến hội rất hỗn loạn a, ta còn phải đi bảo hộ Hoàng Thượng. Người nếu không đi thì ở lại nói chuyện với nương nương cũng được. ” Nhưng mà ta quên rằng cái tên ” người mốc ” kia rất là tinh tú của những kẻ gian xảo đó a~ chỉ hai câu của hắc mà đã đem gánh nặng quăng hết lên đầu cái kẻ vẫn đang á khẩu là ta đây, xong đầu đầy xoay người chạy mất hút chẳng thấy tăm hơi. Mai Tổ Tân!... Người có phong hoa bên ngoài, Hoàng Thượng nhiều lắm cũng chỉ là giận dữ rồi quăng người đi vài ngày thôi a~ Ta vượt rào sẽ bị chém đầu rồi thì tru di cửu tộc đó~~ Người thật không biết yêu thương đồng

” Ấyyy~ ” Ta ai oán nhìn mỹ nam áo trắng còn đang mãi dõi theo bóng Mai Tổ Tân. Hắn nhìn thế nào cũng so với ta đây mười bảy tuổi lớn hơn một chút, nhưng mà ta lúc này còn tỏ ra là người từng trải, ung dung tự tại, việc tiêu hủy chứng cứ ” vụ bạch ngọc tô ” để sau, ta vỗ vỗ vai hắn ” Người đều đã đi rồi, đừng có nhìn nữa. ‘Mệnh trung hữu thì trung tu hữu, mệnh lý vô thì mạc cường cầu’. Vốn chẳng phải của mình, cầu cũng chẳng thể có. Mai tướng quân cùng hoàng thượng là tình cảm son sắt, thề non hẹn biển, nếu người có tình với hắn, chẳng bằng rộng rãi một chút mà chúc phúc hắn

” ... Ta..... ” Quay đầu nhìn ta thật lâu, đại khái là bị ta nói trúng tim đen rồi, mà tình cảm chôn giấu bao năm qua giờ giấu chẳng nổi nữa, Tư Không Xạ Nguyệt do dự một lát rồi thản nhiên kể lại, ngữ điệu mềm nhẹ, không rõ là muốn ta nghe hay muốn nhớ lại ” Ta... Lúc mười một tuổi gặp Mai tướng quân, đã đem lòng thích hắn... Chín năm, ta vẫn luôn đuổi theo phía sau hắn. Mới đó mà đã chín năm rồi. Ta liệu mạng luyện tập võ nghệ, mất ăn mất ngủ diễn tập binh pháp, mười lăm tuổi tự nguyện xin ra trận giết giặc, theo chân hắn nghênh chiến với Hung Nô. Khi ấy máu huyết sôi trào, hăng hái chiến đấu, chỉ vì mong được nghe một lời khen ngợi của hắn. Ta biết rõ chính hắn là người đưa ta lên vị trí người thừa kế của họ Tư Không. Ta càng biết rõ hơn, hắn đối tốt với ta chỉ vì giao tình bao đời nay giữa hai dòng họ. Nhưng mà người thử nói xem... Nếu là người... Nếu người ở vị trí của ta, người có thể không đem lòng yêu nam nhân xuất sắc đến thế hay không? Đến cuối cùng, ta vì sao lại kém hơn so với hoàng đế, chẳng thể khiến Mai đại ca động

” Tư Không tướng quân, ai gia có một câu này, đơn giản là thẳng thắn nói chuyện ” Ta bắt đầu bước đến bên hắn, kiễng chân lên, khó khăn vỗ vỗ đầu hắn an ủi. Thật không hiểu, yêu thương đến tận xương tủy, vững vàng không đổi... Yêu cũng chỉ có một đời này thôi, tương tư hết để rồi hóa tro bụi. Nhất định phải như vậy sao? Nhân sinh ngắn ngủi, sớm nở đêm tàn, cuộc đời này có được bao nhiêu cái ‘chín

” Người nếu thực lòng yêu Mai tướng quân thì đừng để tình cảm của mình trở thành gánh nặng của hắn. Nếu chỉ là nghĩ phải đem vị đại ca xuất sắc ấy giữ mãi bên mình, đừng để thứ khao khát của trẻ nhỏ thăng hoa thành ‘tình yêu chân thành’ mà đem đi lừa mình dối người. Tình nồng rồi tình cũng bạc, yêu sâu vô cùng rồi cũng không đứng vững nhau..... Người so với Hoàng Thượng không hẳn là thua kém, mà là do Mai tướng quân, hắn không cần kẻ hoàn mỹ giống hắn là người... hắn cần người kia. Dù cho thân phận một trời một vực, cũng nguyện cùng nhau sai

Nói về yêu hay thích, nam nữ si tình ta gặp qua tuyệt đối không thể nói là ít. Từ nhỏ đã có vô số ánh mắt đong đầy nước trông mong chờ đợi trước cửa nhà ta. Một nửa là vì mẫu thân, một nửa là vì phụ thân, còn có một tiểu bộ phận là vì một kẻ khi ấy còn-nhỏ-chưa-hiểu-chuyện chính là

Ta từ lúc bắt đầu hiểu chuyện đã thấy có kẻ năm lần bảy lượt trèo lên nóc nhà mình, nửa đêm hát tình ca ông ổng như động vật gọi bạn tình. Không thì cũng là những kẻ mặc gió gió cuốn, mặc mưa mưa rơi đứng chờ, người đi đâu thì sẽ chờ ở đó. Còn chưa nói đến ánh mắt nhìn như muốn ăn cha mẹ mình, khiến ta lạnh cả sống lưng, rồi thì mấy lời lan truyền kiểu như nhà này mới có người nào nào đó vì người nào nào đó mà tự

Tóm lại, nếu người là ta, lâu ngày sẽ không nảy sinh tình cảm yêu đương nữa, đã nhìn thấu ngàn dặm hồng trần

Ta say sưa kể kể nói nói một hồi, Xạ Nguyệt một thân áo trắng cũng trở nên cứng ngắc, hồi lâu hắn mới chậm rãi xoay người, đau khổ cười, rồi lại thở dài, tóc đen tung bay trong gió, đôi mắt như nhìn ra sông núi mênh mông. Ta biết hắn đã thông suốt, cũng biết thật ra những điều này từ lâu hắn đã hiểu, còn thiếu chính là một cú đá thật mạnh, cho miệng vết thương mãi không chịu khép của hắn rách toạc ra để rồi từ từ lành

Vết thương lâu năm sớm đã mưng mủ, giờ chỉ xẹt nhẹ qua thôi cũng đã chảy máu, ta cũng chẳng ngại đóng vai phản diện, coi như vì khối bạch ngọc tô mà giúp hắn lần này đi: ” Tư Không tướng quân, người còn trẻ, năm tháng hào hoa phong nhã trong cuộc đời mỗi con người trôi qua nhanh lắm. Chín năm, cuộc đời này còn bao nhiêu chín năm để người tiếp tục sai lầm đây? Chẳng bằng bây giờ người phục hồi tinh thần, dùng khoảng thời gian đẹp nhất đời người này, tìm lấy mối tình đẹp nhất, nhân lúc người đang ở tuổi đẹp nhất, tìm lấy người đáng để yêu nhất ” Ai nói rằng cuộc đời trước khổ sau sướng? Vì sao người già lại chẳng thể trẻ lại? Giữ thật nhiều tiền, đến khi chết rồi để lại cho

” Nương nương... ” Tựa như vừa thức tỉnh, Tư Không Xạ Nguyệt chấn động, đôi mắt sáng rực nhìn ta...

Xong~ Ta không cẩn thận làm hấn tức giận gì rồi sao... Nhưng ta còn chưa kịp lùi tới ‘vị trí an toàn’, người trước mặt đã vươn tay, tóm lấy hai vai ta. Hai cánh tay như gông cùm xiềng xích, lúc này mà giấy dựa thoát ra thì khác gì càng tô càng đen, mà không giấy ra thì có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng gột rửa không

Cái hành vi này... Các cụ gọi là lấy oán báo ơn

Tư Không tướng quân~ Người không cần hại ta. Ta cùng lắm chỉ là ăn mất cái bạch ngọc tô đã bị người cắn một miếng thôi mà~ Người muốn lấy mấy chục mạng nhà ta ra bồi thường thì thật là quá đáng

” Đáng tiếc... Nương nương xuất sắc như thế, đáng vẽ khuynh quốc khuynh thành, huệ khiết lan tâm, người nếu làm nam tử, ta nhất định sẽ.... ” Lúc ta còn đang bận suy nghĩ trong bụng coi làm sao để xoa dịu mỹ nam tử đang phát điên vì thất tình này thì một câu nói dịu dàng như gió thoảng cộng thêm tiếng thở dài ai oán của Tư Không Xạ Nguyệt đã một phát đập nát tâm hồn mong manh yếu đuối của ta~~ Người thứ hai rồi a a a a a a a

” Ấy, thật là ngại quá, nhưng ai gia cả người đều là nữ nhân hàng thật giá thật nha ” Tức chết được! Ta gây ai chọc ai a?! Đã có triều nào đại nào có một giai nhân như ta không? Thời bình hay thời loạn, các chị em đều lợi dụng phát huy hết mực ưu thế giới tính, để rồi lưu danh sử sách. Riêng ta một thân một mình, rõ là mỹ nữ khuynh quốc đang chờ đợi thời cơ.... Thế mà nam nhân lại đều đi thích nam nhân a

Thật là cảm lạnh khóc than ông trời

” Nếu vậy nương nương với Hoàng thượng hẳn là chần đờn gối chiếu, phòng ốc lẻ loi ư...VẬY mà ta còn nói với người nhiều chuyện buồn như vậy, thật là.... ” Không phát hiện ta đang tỏ ra tươi cười, Tư Không Xạ Nguyệt còn tao nhã bổ sung thêm mấy câu, sợ đả kích còn chưa đủ trí mạng. Ngay lúc ta định lắc đầu, ra tay giải cứu chính mình, thì đột nhiên, từ hội Noãn Hương Các cách hội Nguyệt đình không xa, vang lên một thanh âm nho nhỏ giống như là...

” A a a ~ Vương gia! Ng... Ngại... Ngại... Xin hãy tự trọng! Không cần... Đừng có tới đây!! ”

5. Chương 5

Xưa nay mới thấy cha ta nhẫn tâm đẩy nữ nhân vào biển lửa chứ chưa thấy cha bị nữ nhân đẩy vào hang cọp bao giờ...

Tuy rằng vẫn còn ghi hận cái trò mở yến tiệc mừng 8 tháng Chạp của ông, hại ta đói bụng phải ăn bữa, nhưng nhắc thấy cha ta phen này khó giữ được trình tiết, ta đây rất có khí phách nhắc lần vấy, đập tuyết bước như bay tới Noãn Hương các, ghé mắt nhìn qua cửa sổ. Suy suy nghĩ nghĩ, rốt cuộc nên trực tiếp cứu người hay ngồi chờ xem cảnh hay một tí rồi nói sau

~” Dục Lâm... Người đẹp thật... Quả thực là rất đẹp... ” Mạnh mẽ kéo ngoại bào của cha ta, dè lại trung niên nam tử đang ra sức muốn che lại, Lục Vương gia ngậy ngốc tán thưởng, vượt sới vươn tới trước bờ ngực trắng nõn của cha ta sờ sờ soạng, khiến cho người kia run rẩy cùng rên rỉ: ” Vương gia... Không cần~ ”

Thật là rên sắt không thành thép, ta đứng ngoài nhìn vào không ngừng cắn môi đầy căm tức. Ai đó nói cho ta biết đề~ Lão cha sinh ra để người ta khi dễ kia, trước mặt người đầu óc chỉ chăm chăm muốn xâm phạm mình mà lại phát ra thanh âm yếu đuối nhu nhược như thế!! Rõ ràng cố ý thêm dầu vào lửa!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, nghe được thanh âm cầu xin khiến người khác nghe mặt đỏ tim đập của lão cha, Lục Vương gia mỉm cười, đôi mắt hồ híp lại – hoàn toàn một bộ mặt dâm đảng! Hẳn như hổ đói thấy dê non kéo lão cha đặt lên bàn bát tiên, dùng một tay kẹp chặt hai tay cha ta trên đầu, tay còn lại thốc vạt áo bên dưới lên, men theo đùi tiến vào.

” Không cần~ Không cần mà~ Vương gia, van xin người... Ta, ta đã có vợ có con r – A... ” Lục Vương gia có vẻ không hài lòng với thái độ không hợp tác của lão cha, hấn nhướn đôi mày rậm, xấu xa nắm lấy ‘chỗ yếu hại’ sờ qua sờ lại một trận, khiến người kia lập tức run rẩy, ngứa đầu dật ra một tiếng rên dục tiên dục

tử nhỏ nhỏ~ Sau đó hắt tháo đai lưng của lão cha ra, lại tháo dây cột tóc để buộc hai cổ tay lại, để cho mũi nam vì bị dọa cho sợ hãi mà ánh mắt đã dần tan rã dựa vào ngực mình, mở rộng hai chân, ở nơi mẫn cảm lúc này có thể để cho người ta tùy ý động chạm mà không ngừng âu yếm.

Nhìn thấy cha ở trong tay người đó xuất hiện vẻ phong tình quyến rũ đối lập hoàn toàn với lúc ở nhà, ta nuốt nước miếng, âm thanh kêu cứu giờ chỉ còn là tiếng ngân nga~ Cha a~ Không phải con không muốn cứu người, ai bảo lúc này nhìn cha ngon miệng vậy chứ, con không nỡ đánh gãy chuyện tốt đó mà ~~ Người nếu biết chắc sẽ xấu hổ rồi giận ta đi.. Nhưng mà lúc người không biết, ta sẽ trốn đi liền à.

” Ha... Không cần.... Dừng tay... Ừm... Không mà... ” Đôi chân thon dài bị gấp lại khiến người ta thấy thẹn, cha ta khàn giọng rên rỉ, chỉ thấy giống như muốn Lục Vương gia lưu lại dấu vết trên người mình, da thịt ẩm ướt một tầng mồ hôi. Càng vận vẹo chống cự chỉ càng khiến Vương gia bạo ngược hứng thú mà thôi. Chỗ đó dần cứng lên sau vài lần bị khiêu khích, Lục Vương gia cúi đầu, áp môi lên viên ngọc đỏ hồng sung huyết dựng đứng trên ngực lão cha mút vào.

” Không... Dừng... Ha~ A~ ” Khuất nhục lại thoải mái mà lắc lắc đầu, thân thể lão cha đương nhiên đã phản bội lại ý chí của hắn, đôi chân thon dài đang gác trên vai Lục Vương gia không ngừng run rẩy, há mồm không ngừng thở dốc, trong bụng quặn thắt từng cơn.

Cho dù ta không mấy chú ý tới việc nam nữ hoan ái nhìn thấy cũng phải mặt đỏ tai hồng.

Ầy~ Thật là thâm tàng bất lộ nha~ Bảo sao cha và mẹ rõ ràng tương kính như tân mà cứ có vẻ giữ khoảng cách với nhau.

Như vậy, cha xinh đẹp a~ Chỉ có trong lòng nam nhân mới nở rộ ha...

” Dục Lâm... Thoải mái quá... Thân thể người quả nhiên là khát vọng của ta... Người đừng tự lừa mình dối người... ” Ghé vào tai lão cha đang đầu óc mơ màng của ta nhẹ giọng xúi giục, Lục Vương gia vươn lưỡi liếm tai người kia, bàn tay lúc nhanh lúc chậm chăm sóc hạ thể đang run rẩy, rất nhanh đã rỉ ra mật dịch màu trắng đục

” Ha a~~ Không được... Ừm~ Vương gia, Vương gia, nhanh lên, sắp không,... A A...~ ” Ngắc đầu hô to, lão cha cả người co rút, đùi căng cứng mãnh liệt co lại, bên môi vương nước miếng đầu hưng phấn, dưới sự kích thích mà cao trào dồn dập ập đến, thân thể xụi lơ, đầu óc choáng váng! Phát tiết xong, thân thể mỏng manh ngã vào vòng tay Lục Vương gia.

” Rất thích có phải không? Dục Lâm? Dục?... Ai bảo người bắt ta đợi lâu như vậy... Ai bảo người trốn tránh ta chứ... ” Thì thào oán giận, Lục Vương gia nâng lão cha đã toàn thân vô lực của ta lên, mở rộng hai chân, phen này trình tiết phía sau của cha (nếu như mà có thật ấy) thật là khó giữ nha

~” Nương nương? Ngài lên lút làm gì ở đây vậy? ” Ngay khi ta cho quên bằng lí do mình chạy tới đây, thời khắc quan trọng chẳng những không nhảy vào cứu giúp, còn đứng ngoài xem thiếu điều phát cờ cổ động. Ngay lúc ấy một gương mặt xinh đẹp hoàn hảo chường ra, giọng nói dịu dàng như nước chảy mây trôi mà dọa ta suýt nữa thì hết toáng lên.

” Tư, Tư Không tướng quân... ” Quay lại nhìn lại nhìn thấy tuấn mã nam tử khiến ta choáng váng, luống cuống tay chân tìm cách che đi cảnh xuân đằng sau chân song. Đáng buồn là, ta thấp hơn hắn nửa cái đầu, diện tích không đủ

~~” Ô~ Người kia không phải Lục Vương gia sao? ” Hắn chỉ ngàng đầu là có thể nhìn thấy rõ ràng ‘trận địa’ trong phòng, dung nhan anh tuấn chợt trở nên lạnh lùng, làm như khinh thường vì thói động dục tùy ý của đối phương. Ý~ Hay là hắn cùng chung cảnh ngộ thành ra đồng tình với cha ta??

” Người kia... Hình như là tả thừa.... Ế~ Đó không phải phụ thân của ngài Tô đại nhân sao? ”

” ” Người thị lực tốt như vậy làm gì hả hả hả? Có biết chuyện xấu trong nhà là không được đem ra khoe không?

” Thật quá đáng, tình ái phải là hai bên đồng lòng, đâu ra cái chuyện áp đặt như vậy? Dừng tay!... ” Hay~ Ta thật xem nhẹ cái kẻ yêng hùng gặp chuyện bất bình chẳng tha này~ Trước cái lí do giấu đầu hở đuôi ta

vừa nghĩ ra, Tư Không Xạ Nguyệt mày kiếm nghiêm nghị, toàn thân khê động, rồi tựa như bạch điều phá cửa xông vào, bình tĩnh mà uy nghiêm, phá tan ý đồ gao nấu thành cơm của Lục Vương gia.

Tư Không tướng quân, người có muốn làm anh hùng làm nghĩa sĩ hay muốn lưu danh sử sách là việc của người chứ

~Biết rõ ta ở ngoài cửa thấy chết mà không cứu lại còn cố tình nhảy vào làm giề~ rõ là đem ta quảng xuống sông cho rồi

” Nữ.. Nữ nhi... ” Bị giọng nói như sắt đá của Tư Không Xạ Nguyệt làm cho bình tĩnh, lão cha hết sức khổ sở mới đem được mớ quần áo tơi tả che lấy người mình.

” Ấy... Cha à, coi như ta không quen biết nhau nha... Con chưa có thấy gì hết ” Cười gượng hai cái, ta giấu đầu lòi đuôi chặt đứt mọi quan hệ với đương sự. Xong ~ Cha mà nói cho mẹ biết chuyện với Lục Vương gia hôm nay, Hoàng hậu ta đây đến nhà mẹ để chắc cũng chẳng thể về nữa mất~ Nhỡ mà đến lúc nào đó Hoàng thượng điên lên đòi phế truất ta, bảo ta làm sao thực hiện được sự nghiệp vĩ đại còn đang trứng nước a~!?

Tư Không Tướng Quân

~ Ta hận người đến tận xương tuỷ aaaaaaaa

6. Chương 6

Đôi bên chôn chân đứng nhìn nhau trong Noãn Hương Các. Ta nhìn Lục Vương gia mặt mũi hầm hầm, lão cha cả người một vẻ bi phẫn muốn chết, lại nhìn tới Tư Không tướng quân lời lẽ hùng hồn khí thế, trong đầu hiện ra vô vàn các loại trường hợp, sau đó rút ra một kết luận là, thời khắc mấu chốt này, không thể vừa muốn lấy cá lại vừa muốn lấy tay gấu được~

Cho nên, cha thân yêu~ Thứ lỗi cho ta đem cá đổi lấy tay gấu nha

~” Lục Vương gia, ngài làm bản cung ngạc nhiên quá đấy, nhưng ta đã bị tình yêu vĩ đại của ngài làm cho cảm động, nhân định thắng thiên, người có tình tất sẽ được đền đáp! So với mẫu thân, ngài với cha ta tuyệt đối xứng đôi hơn, cha ta cũng thích hợp bị người ta ôm hơn là đi ôm người... Cho nên... Cha của ta, mong ngài hãy chiếu cố! ” Dẫu sao thì Vương gia cũng là người quyền to nhất ở đây, ta không nịnh bợ hấn thì còn đi nịnh bợ ai nữa? Dù có là Tả Thừa tướng thì cũng là cha ruột mình, một lần ‘đoạn tuyệt’ thế này, cùng lắm cũng chỉ giận dữ ta năm năm mười năm, đâu thể có mỗi một chuyện mà nhảy qua nhảy lại cả đời được?

Mới cả, riêng việc ‘thấy chết không cứu’ đã đủ đắc tội rồi~ Thôi thì đắc cho trót vậy

” Dực Lâm, người thấy không, ngay cả con gái người cũng đã tán thành! Người còn để tâm gì tới ánh mắt người đời nữa! Về với ta! ” Lục Vương gia nghe được thì sung sướng mà chớp chớp hai mắt, thoát cái từ vương tôn công tử lạnh lùng khi nãy biến ngay thành một đứa trẻ vui vẻ, ôm cha ta không ngừng hôn tới hôn lui!

Mà người cha đáng thương của thì chỉ biết run rẩy giơ ngón tay lên, nghiêng răng nghiêng lợi xĩa vô người ta, hai chân nhũn nhèo, môi mấp máy, tựa như quá mức cảm động nói mãi mà chẳng nói lên lời, cuối cùng không chịu nổi kích thích mà lăn ra ngất xỉu, rơi trọn trong lòng Lục Vương gia

«Người... Người giỏi lắm Tô.Lạc.Tiên.... Không hổ là con gái ta... ”

” À, còn về phần gia mẫu, ta tin tưởng Vương gia có thể giải quyết được. Giờ bản cung không quấy rầy hai người ôn chuyện xưa~ cáo từ! ” Sợ rằng lão cha mà tỉnh lại thì sẽ đem lột da tróc xương mất, hoặc có khi gấn cái biển ” Bán phụ cầu vinh ” lên người bắt ta đi dạo phố cũng nên. Ta phải nhân lúc con Sư tử Hà Đông đó bị Lục vương gia đương hạnh phúc tới choáng váng quần thúc mà trốn đi, bằng không nhất định hấn sẽ nhảy ra so đo với ta. Đang lúc lo lắng, ta đã quên mất ‘nam nữ thụ thụ bất thân’ tóm lấy Tư Không Xạ Nguyệt vẫn đương hoá đá mà chạy trốn khỏi Noãn Hương Các.

” Học, học.... ” cả đời chưa từng chạy thế này bao giờ, cả người nhể nhại một muốn chết, lại còn phải lòi theo một cục nợ cả người như tượng đá theo nữa. Lôi kéo cái tên một thân áo trắng này tới được Hội Nguyệt

đình là ta đã sức cùng lực kiệt chịu hết nổi. Giờ thì chả còn hình tượng hình tiếc gì hết, ta tóm, ta lôi, ta đu bám vô cái lan can mà mãi mới đứng lên được, thở hồng hộc luôn. Muốn chết quá~ ‘.....xem bản gốc....’ Có khi nào bị báo ứng không ta?

” Nương nương? Người, người không phản đối Lục Vương gia và.. lệnh tôn sao? Họ đều làm nam nhân! ” Cái tên Tư Không Xạ Nguyệt không phải nổi tiếng có mắt quan sát hay sao, không nhìn thấy ta đang chấp tay thành tâm cầu nguyện à. Rõ ràng là đang đem vấn đề này chọc tức ta!

Ta hung hăng trừng mắt nhìn hần. Thôi coi như ta nể tình hần là người chứng kiến, ta lại là người bề trên, sẽ không giết người diệt khẩu, nhần nại giải thích với hần lập trường của mình: ” Tư Không tướng quân, bản cung tuy là nữ tử, song không phải kẻ lòng dạ hẹp hòi. Mỗi người một khác, chữ tình lại khó mà so đo được ... Ai nên yêu ai? Ai không thể yêu ai? Tâm của người, ai điều khiển được? Nếu đã muốn yêu, vậy thì cứ yêu đi... Đến lúc mặc áo quan thì đời sau cũng chẳng còn là gì, hạnh phúc khi còn sống mới là cảm xúc thật của mình. Lo sợ làm ai thật vọng? Sợ mình cô phụ ai? Nếu phải sống với người người không yêu thương, bó buộc tay chân, không bằng cùng người người yêu tiểu ngạo hồng trần. Ngàn vạn cái sai vẫn là sai, thì phi đúng sai từ miệng người nói. Nếu phải sai, vậy cứ sai cái mà mình can tâm tình nguyện, nếu phải chọn, thì chọn cái mà mình sau này sẽ không oán hận không hối tiếc ”

” Nương nương... ” Bị lí luận của ta làm cho cứng người một hồi, Tư Không Xạ Nguyệt dường như định nói cái gì, lại bị ta gạt đi

” Tóm lại, dù là người, là cha ta, hay là Hoàng thượng, ai cũng vậy. Các người yêu ai là chuyện của các người. ‘Người khác’ đâu có ăn được uống được, cũng không phải nuôi sống các người, sao phải để ý ánh mắt người? Bản cung sẽ không kì thị các người ” Cho nên đừng có tìm đến ta gây phiền toái, cho ta những người tháng sung sướng hưởng thụ đi

~~Bỏ lại một câu hùng hồn đủ khiến đất bằng dậy sóng, ta nhấc váy bước đi (như bay) về phía tiền viện, bỏ lại đằng sau một người tuần mã phiêu dật tựa trích tiên giữa trời tuyết trắng. Đôi con người đen óng sâu thẳm, từ mờ昧, lại hiểu ra rồi lại thoải mái, thoáng chút nhần mảy rồi lại mỉm cười... Hần nhìn theo bóng lưng ta thật lâu, chỉ im lặng đứng đó.

Từ sau sự kiện ngẫu nhiên đó, ta trở lại Đông cung của mình, trải qua những ngày tháng nhần nhả yên bình không chút sóng gió. Mỗi ngày đều ngâm gió ngợ trắng, đọc sách tập viết, ăn no ngủ ngon.

Chính là hình như ông trời sợ ta thoải mái quá đâm ra nhần chán, những ngày trôi qua chẳng khác nào thần tiên tiêu dao, nên cho ta hưởng chút náo nhiệt

Khi hoàng thượng ồ ạt cho người xông vào Đông cung, ta còn đang mặc một bộ xiêm y hoa lệ nhạt màu, mái tóc còn không có buộc lên, thả xuống bên người, đen óng tựa thác nước uốn lượn theo người, cả người nằm trên nhuyến thấp nhần rồi đọc một cuốn truyện cổ dân gian, còn đang mơ màng trong thế giới cổ xưa..

” Người! ” Hoàng thượng quát một tiếng phá tan dòng suy nghĩ của ta, ta mờ昧 ngẩng đầu nhìn, nghiêng nghiêng đầu còn đang định hỏi hần tại sao sắc mặt lại thối như vậy, có phải Mai tướng quân kia hồi hương bỏ mặc hần ở lại trong cung tịch mịch, dục hỏa bộc phát hay không. Hần ngay lúc ta chưa kịp mở miệng đã ra tay, xung quanh vang lên tiếng hét chói tai, hần không chút lưu tình giáng một cái tát vào bên má mềm mại của ta, làm cả người lẩn sách rơi xuống nền đá lạnh lẽo.

” Tô Lạc Tiên! Trẫm còn tưởng ngươi là người như thế nào, ban cho người đứng đầu hậu cung! Không nghĩ tới người không tuân thủ nữ tắc, dám ở sau lưng trẫm thông đồng với nam nhân khác. Đan bà đề tiện! ”

7. Chương 7

Ta choáng váng ngã trên đất, nền đá lạnh băng cứng rắn so với tuyết còn lạnh hơn. Nhần mắt im lặng không nói, tay ôm lấy bên mặt vừa rồi bị đánh, ta còn đang vắt óc suy nghĩ xem Hoàng thượng từ đâu cho ra cái kết luận này... Kể ra thì hôm trước ta không ngủ được, bí mật trốn đến vườn mai phục kích xem ”

tình hình chiến sự ", chẳng có nhẽ bí mật đã được bật mí??? Mồ hôi a~ Ta trong đầu âm thầm kêu lên nhỏ nhỏ

~Nhưng mà, cho dù chuyện ta rình xem như vậy quả thật không đúng, cũng không đến mức bị nói là thông đồng nam nhân khác gì đó đi?

Mày ngài khê nhú, ta ngẩng đầu, hai mắt sáng kiên định nhìn vị quân chủ cao cao tại thượng trước mặt, môi đỏ mở ra lộ ra chút tơ máu do vừa rồi không kịp cắn khớp hàm lại, mắt mở to từ tốn phun ra mấy chữ:
" ... Nô tì oan uổng "

" Hừ, còn chối?! Có người tận mắt chứng kiến, người đừng có nói xạo! Là mẫu nghi thiên hạ, người, người thế này còn ra thể thống gì? " Hắn thẹn quá hóa giận trừng mắt nhìn ta, nếu không phải chính ta cũng nhìn ra hắn có chút đuôi lí, bằng không hắn nhất định cho người đem ta tới Đông cung loạn đánh một trận đến chết. Thật là 'sinh vu ưu hoạn, tử vu an nhạ', bởi vì không bao giờ phải tranh thủ tình cảm, ta đã sớm quên mất ngoài kia hàng ngàn kẻ vẫn mơ ước vị trí của ta

Ngay lúc ta đột nhiên nghĩ đến, thân mình vẫn là xử nữ, có thể bảo mấy vị nữ mẫu kì cựu trong cung kiểm chứng thì U Lộ từ đám cung nhân đứng bật dậy, " phi " một tiếng, hiên ngang nâng ta đứng dậy, hướng lãnh cung ngạo nghễ đi tới: " Đi nương nương, chúng ta một thân trong sạch, ông trời không làm khó người lâu dài bao giờ. Người có mặt, cây có vỏ (?), lãnh cung đã là cái gì? Cũng chỉ là ngày ngày ăn không ngồi rồi. Chúng ta tự mình đi nương nương, không cần phải có người thúc sau lưng bắt đi! "

" ... " U Lộ a

Người có biết người không thể sống dựa vào khí tiết hay không hả. Ta đây không ngại để bị kiểm tra để giải được oan. Chưa kịp nói đã bị người chặn đến nước này... Đây là đâm lao phải theo lao... Thực là bị cái mồm người hại chết

~Kết quả là xa cách hơn một tháng, ta cuối cùng cũng " được " trở về lãnh cung rộng rãi to lớn. Cái chính là ngay cả bộ sách tiêu khiển cũng không có, cả ngày mặt trời lên mặt trời xuống, ta cùng U Lộ đôi mắt to trừng đôi mắt nhỏ, chẳng nói gì, nhìn nhau cũng phát chán.

Mà con người trong tình huống áp lực cùng nhàm chán dễ dẫn đến tư tưởng tiêu cực

" Phương bác có giai nhân, xinh đẹp mà cô đơn.. *cười*.. Người đẹp khuynh thành ... *cười*... Người đẹp khuynh quốc.. *lại cười* Chính là khuynh quốc khuynh thành... Giai nhân lại gặp nạn... Giai nhân lại gặp nạn a~ Các người có nghe thấy không hả? Có nghe không ~~? " Không biết thế nào mà thái giám đưa cơm hôm đó lại tốt bụng (xấu bụng) đưa kèm cơm rau dưa một chai rượu mạnh. Chính là 'rượu nhập khổ tâm, si nhân điên cuồng'. Có ba ly rượu mà lãnh cung truyền ra tiếng hát tiếng cười bị thương như khóc như tố.

Nhìn U Lộ say xỉn đang điên cuồng hát hát cười cười la hét, tự hỏi không biết ta với nàng ai mới là Đông cung nương nương bị quăng vào lãnh cung.

Ta hiện tại còn phải đấu tranh sinh tồn, vội vội vàng vàng đi tìm mấy thứ có thể dùng làm củi đốt. Dù sao ta cũng không muốn mấy ngày đông giá rét bị tuyết lạnh đưa đi diện kiến lão Diêm vương a. U Lộ say rượu làm loạn, đứng trước sân phủ đầy tuyết lẫn lộn gào khóc. Như thế cả thể gian đều bị mù, chẳng ai nhìn thấy mũi nhân như ta ở nơi này rất khổ cực.

Thật là ~ Tiểu cô nương thường dễ bị bi kịch khuynh đảo, lại còn tưởng tượng nào là ta hồng nhan bạc mệnh xinh đẹp vô tội, rồi thì hoàng hậu tuổi còn trẻ mà chỉ một đêm đầu đã bạc, ngày ngày nôn ra máu, khóc đến hai mắt sưng mọng không nhìn thấy đường vân vân và mây mây... Toàn là chuyện bị kịch ngày xưa

Ta thì chỉ nghĩ, nếu thực sự không may mắn, việc gì phải tự chuốc khổ vào thân, để cho thể gian thương hại?

Hoàng đế cũng có cái khó của Hoàng đế, bị người ta chỉ mặt nói hắn đeo nón xanh, nếu như không tìm ta tính toán sổ sách chẳng hóa ra để người đời cười cợt nói hắn không phải nam nhân? (tuy rằng hắn quả thật là bị nằm dưới a) Mà ta nhờ có U Lộ oai phong lẫm liệt, cơ hội để giải thích cũng không có. Hiểu lầm đến hiểu lầm đi. Hoàng thượng không giết ta đã là nể chút tình cảm, so đo nhiều làm gì? Cũng không phải người cứ khóc thì người ta sẽ vứt bỏ mặt mũi đón người về.

Xem ra tất cả chuyện này đành phải chờ Mai tướng quân về mới có thể giải quyết rõ ràng. Quan trọng nhất là phải mặt dày chịu đựng, phát huy bản tính của cổ đại, chịu nhục sống đến ngày tìm ra chân tướng.

Hít sâu một hơi, không khí trong lãnh cung lạnh buốt, ta xoa xoa cánh tay tê cứng, nhìn cái phòng tồi tàn như sắp sụp tự hỏi có thể gỡ xà nhà ra làm củi đốt hay không... Nếu thế thì tỉ lệ sụp nhà cao bao nhiêu nhỉ?

Cần nhắc một chút, ta phát hiện nếu không có lửa sưởi thực sự sẽ chết người mất. Lại nhìn quanh, đồ đạc trong lãnh cung: giường, bàn tròn, ghế, đều đã sớm hi sinh, chỉ còn thiếu ván cửa. Tất cả những thứ có thể dùng làm củi được, đều đã bị trưng dụng. Cuối cùng ta kiên quyết tháo đai lưng, vắt lên xà nhà thấp nhất, tính toán tìm một hòn đã buộc vào xem có kéo được xà gỗ đã sớm bị một đống xuống không.

Đối với người quen một chút ~ Tình cảnh này cộng với bài hát của U Lộ đang vang vọng có chút..

Người nào nhìn thấy hẳn là cho rằng ta hồng nhan bạc mệnh, luẩn quẩn trong phòng đang tính toán treo cổ tự sát

Cho nên ta lúc này đang nhiệt tình đưa cổ hướng vào, vì một tương lai mùa đông ấm áp, ngay lúc nhảy xuống thì một cổ kinh phong chém tới, đai lưng trắng xoạt một tiếng rách làm hai mảnh. Mà ta thì như mảnh tàn hồng, cứ như vậy rơi xuống, lại rơi vào lòng ngực của một người áo trắng.

” Tư Không Xạ Nguyệt?? ” Đơ một lúc, ta mới định thần lại kẻ vừa phá tan đai áo của ta chính là hắn. Ta đến lãnh cung rồi người vẫn còn mò tới đây à~ Đừng tưởng người là cái đồ nam nhân có thể dễ dàng ra vào hậu cung mà ta tha cho người nhá. Người ta trong cảnh bần cùng, rất là không chú ý tới phong độ. Ta vươn tay đòi tiền bồi thường, mà mới vươn ra nửa đường đã bị một bàn tay ấm áp khác vậy lại.

Vừa nâng mắt nhìn, đã thấy một đôi con người đen láy trườn đến đau lòng nhìn lại, tựa như hai hồ nước mùa xuân, đem hồn phách người ta hút vào đó

” Nương nương... Sao người có thể suy nghĩ ngu ngốc như vậy... Như thế nào... Dễ dàng đi tìm chết như vậy..... ”

8. Chương 8

Cái tên Tư Không Xạ Nguyệt nói một câu ra hai cái sai

~Thứ nhất, ta không muốn chết. Ta đây đi kéo xà nhà hoàn toàn là vì ta muốn sống, không muốn giữa ngày đông mà rét chết.

Thứ hai, ta tuyệt đối không ngu ngốc, bức mình tặng hắn một cú đá trực diện, hắn bị đau phải buông tay ra, mà ta tranh thủ cơ hội chạy tới một chỗ xa xa, đối với vị khách không mời mà đến này giữ khoảng cách.

” Nương nương... ” Phản ứng của ta tựa hồ làm cho người nọ bị tổn thương. Hắn im lặng không nói, từ trong ngực lấy ra một bọc giấy được gói ghém cẩn thận, đưa cho ta còn đang căng thẳng đề phòng, chưa sót cười, đôi con ngươi ôn nhu nheo lại, dùng giọng nói vô hại nhất nói chuyện với ta ” Người yên tâm... Ta... Ta không có ác ý.. Chỉ là nghe nói ở lãnh cung đồ ăn thiếu thốn... Ta, ta tới đem cho người một ít... ”

” Đa tạ ý tốt của Tư Không tướng quân ” Thời điểm đói khát không có đồ ăn không thể sống qua được, ta cẩn thận nhận lấy gói giấy, nhanh chóng mở ra, ngó ngang nhìn mấy cái bạch ngọc tô thơm ngào ngạt bên trong. Không biết có phải mùi thơm quá xộc lên mắt hay không mà hốc mắt lại có chút nóng lên, lại nghĩ không thể tỏ ra yếu đuối, bèn ngập ngừng nói hai chữ ” Cảm ơn... ”

Ta vì bị lão cha lòng dạ hẹp hòi vì yêu ghi hận mà bị tống vào lãnh cung, chẳng ai nâng đỡ chiếu cố. Trước kia cũng chỉ dựa vào dung nhan xinh đẹp phong hoa tuyệt đẹp để lừa người ăn đồ ngon, cũng chẳng xem trọng ai. Ấy thế mà giờ bị vài cái bạch ngọc tô làm cho cảm động.

Aii~ Ta chung quy vẫn là nữ nhân a

~” Cái này... Ta không biết người thích ăn cái gì, là lần trước ở hội Nguyệt đình, thấy người nhất quyết đòi lấy bạch ngọc tô như vậy, hôm nay mới mang theo đến đây... ” Tư Không Xạ Nguyệt cẩn thận quan sát nét mặt ta, ngập ngừng nói xong, hơi hơi đỏ mặt, mi dài khẽ hạ, im lặng không nói nữa. Ta chăm chú nhìn hắn hồi lâu, dù biết kẻ một mình tự xâm nhập hậu cung nhất định là một kẻ ngu xuẩn, song hiện tại ta chỉ có thể dựa vào hắn ” Tư Không tướng quân, người thật là tốt, còn chạy tới đây thăm ta... Vậy người có thể nói ta biết, để nếu chết cũng sẽ biết mình chết vì cái gì. Đến tốt cùng thì, Hoàng thượng hiểu lầm ta với ai vậy? ”

Vấn đề này ta đã ghen hơn một tháng, mỗi lần muốn tìm hiểu mấy tên tiểu thái giám đưa cơm, bọn họ đều chưa nói hai lời đã vội vàng bỏ chạy. Giờ cứ tóm được bất cứ cái gì không phải cung nhân, cho dù là cóc nhái, ta cũng phải hỏi cho được. Đừng nghĩ ta đại môn không ra cửa trong không vào, mỗi ngày ngồi xổm ở đông cung ăn ngủ chờ chết, có treo tường cũng phải tìm cho được!

” Cái này ... ” Nghe vậy Tư Không Xạ Nguyệt anh tuấn nho nhã trên mặt hiện lên vẻ quái dị cùng xấu hổ, nhìn trộm một hồi, chờ tới lúc ta vui vẻ ăn xong bạch ngọc tô mới nhỏ nhẹ mới lời ” Cái kia... Nương nương là bị vu khống, có người nói với Hoàng Thượng yến hội ngày 8 tháng Chạp thấy ta và người ở chung.... ”

” Hự — Khụ khụ khụ ” Hắn cố ý! Nhất định là cố ý! Tin tức đáng kinh sợ như thế sớm không nói muộn không nói, nhè ngay lúc ta chuẩn bị nuốt thức ăn lại nói! Có thể chết người đó biết không hả?!?!!

” Nương nương! Người không sao chứ? Ta, người, chúng ta đều biết bản thân trong sạch. Đều do Vương thừa tướng ‘Vàng đỏ nhỏ lòng son’ (lợi ích trước mắt làm mê muội tâm can) trăm phương ngàn kế tìm cách đem nhi nữ của hắn cướp lấy vị trí trong đông cung. Vừa vặn hôm ấy thấy người kéo tay ta chạy tới vọng gác trăng, lợi dụng nó mà thêm mắm thêm muối, vu oan cho người... Nương nương, người ho lợi hại quá vậy? Không sao chứ?? ” Hắn luống cuống tay chân vỗ lưng ta, dù hắn dùng lực đạo rất nhẹ nhàng, nhưng mà động chạm kiểu này cũng khiến ta muốn chết.

” Đã như thế người còn tới lãnh cung tìm ta làm cái gì hả???? ” Sợ Hoàng đế hiểu lầm chưa đủ à?

” Ta... Dù sao cũng là vì ta mà người bị oan. Ta rất không yên lòng ” Hắn trưng ra vẻ mặt ủy khuất.

” Thôi quên đi! Người mau trở về. Ta đây cũng không quá chán ghét nơi phồn hoa, không muốn chỉ sống thêm vài năm a ” Ta đẩy hắn ra cửa

” Nương nương người sẽ không có việc gì. Chúng ta là trong sạch. Chỉ cần Mai đại ca quay về kinh, hắn sẽ nói rõ ràng với Hoàng thượng. Chỉ là từ giờ tới lúc đó... Người phải chịu khổ rồi.. ”

” ” Ta khinh thường không thèm nhìn hắn, thật sự là lười cùng hắn lắm nhằm mấy chuyện này. Người đầu mặt mũi sáng sủa vậy mà đầu óc như khúc gỗ vậy

~Thấy ta không để ý hắn, Tư Không Xạ Nguyệt vẫn mặt dày bám trụ không chịu rời đi.

Lúc này, bạch ngọc tô đã nguội, U Lộ cũng đã điên cuồng tát hết vò rượu, màn đêm buông xuống, lãnh cung nơi này càng khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Cả lãnh cung ngoài bốn bức tường chỉ có 2 chiếc chăn bông mỏng là dùng được để tránh rét. Ta do dự một lát, cuối cùng vẫn quyết định đem hai tấm chăn đắp lên người U Lộ bây giờ đã ngáy khò khò. Tối nay gió nổi, thổi ào ào khiến người ta rét run. Ta tự hỏi cái thân hình không có mấy lạng thịt của mình có sống qua nổi không.

Rùng mình một cái, ta dùng hai tay ôm lấy người rồi chui vào một góc khuất gió đứng co đầu rút cổ, trong lòng đem mấy tên đáng giận ra mắng một hồi không sót một tên. Đầu tiên là cái tên Hoàng đế không biết tốt xấu, tiếp đến là lão cha không niệm máu mủ ruột rà, còn có..... Ngồi yên bên cạnh, tiêu sái vẫn hoàn tiêu sái, lại khiến ta bị thiên hạ bạn bè xa lánh như hủi....

” Nương nương.... Người rất lạnh sao?? ” Ánh trăng rơi trên nền tuyết trắng, Tư Không Xạ Nguyệt một đôi con ngươi đen láy sáng như sao, lại mặc một thân áo trắng khiến người ta có cảm giác mỏng lung hoa mỹ.

” ” Vô nghĩa, không lạnh thì run làm cái gì? Không thấy bản cung đến môi cũng tím lại rồi hả?

” Ta thật vất vả mới chuồn được ra ngoài phủ, gấp quá chẳng mang theo cái gì... Thế này đi nương nương, người lại đây để ta ôm người, ta có nội công hộ thể, người ta rất ám... ” Tựa hồ cũng thấy được tình cảnh thâm hiểm của ta, đôi mày kiếm hơi cau lại, mắt đen sâu thẳm nổi lên một chút thương tiếc, Tư Không Xạ Nguyệt đi tới, chẳng đợi ta gạt đầu hay kháng nghị, tự động dang tay, bá đạo kéo lấy cái người sợ đến mức quên cả phản ứng là ta đây, làm ta bị vây trong cái ôm chặt chẽ ấm áp của hắn.

” Làm càn! Nam nữ thụ thụ bất thân! ” Tên này điên rồi hả? Hắn tới đây, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, định đem phông đoán của Hoàng đế biến thành khăn định, đem lời hăm hại của Vương thượng thư kia trở thành sự thật??? Tư Không Xạ Nguyệt... Người hại ta hại cho trót phải không?!?!!!!!

” Nương nương đừng sợ... ” Hắn mỉm cười ấm áp, ôm ta dựa vào tường, anh áo trắng anh tuấn, em không cho là đúng, hắn chớp mắt nhìn ta, ta liều chết bỏ chạy, ngay lúc ta định ‘động thủ’ thì thấy hắn phun vào tai một hơi ấm ấm trên tóc, nhẹ giọng biện giải ” Nương nương đừng sợ... Thần... Thật ra cũng là nữ nhân mà... ”

” ... Gì???????? ” Ta há hốc mồm không khép lại được, đại não trống rỗng mất một lúc, từ lãnh cung cô quạnh lần đầu tiên vang lên tiếng hô thâm hiểm của chính cung nương nương, làm quạ đen đậu bên ngoài bay tán loạn

9. Chương 9

Thế nên mới nói là, người xui xẻo thì cho dù uống nước cũng giắt răng...

Khắp thiên hạ nam nhân nhìn giống nữ nhân nhiều vô số kể. Vì có gì ta đẩy lại đựng phải một nữ nhân giống nam nhân, hơn nữa còn là cực kì cực kì giống???

Kì thật truyền thống gia đình nhà Tư Không Xạ Nguyệt không ai không biết. Thiết bích hầu thống lĩnh quân đội, quyền cao chức trọng. Nhưng mà đàn ông con trai trong nhà hầu hết đều là tuổi còn trẻ đã sớm xung quân ra chiến trường, còn chưa thành gia lập thất đã vì nước hi sinh. Tư Không lão gia tựa như hạt giống còn sót lại cuối cùng của dòng họ, cùng phu nhân hao tâm tổn sức, cũng chỉ miễn cưỡng sinh hạ được Tư Không Xạ Nguyệt nhưng lại là nữ nhi. Lúc bấy giờ, Tư Không thế gia quyền cao chức trọng, có không ít thù địch vây quanh, nếu biết bọn họ không có con trai kế vị, đến lúc đó chỉ có thể để mặc cho ngoại nhân xâm lược. Trong tình thế nóng vội, Tư Không đại nhân và phu nhân đã quyết định đổi gạ tất cả mọi người, nói rằng phu nhân đã hạ sinh con trai chứ không phải con gái. Bên cạnh đó còn bỏ sức dạy dỗ cô bé phải làm thế nào để giả trang thành nam nhân. Thật may mắn Tư Không Xạ Nguyệt thiên tư thông tuệ, không ngừng chăm chỉ học các loại kinh, sử, tử, tập (1), nắm giữ binh pháp thao lược, còn luyện được tuyệt thế võ công hộ thân... Quan trọng nhất là, nàng cùng với Tư Không lão gia thời trẻ thật sự rất giống, là một công tử vô cùng tuấn tú, nhờ vậy mới có khả năng đánh tráo!

(1) kinh, sử, tử, tập: cách phân loại sách vở thời xưa, gồm Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập

Đã nhiều đời cùng họ Tư Không giao hảo, Mai Tổ Tân là một trong số ít người hiểu rõ nội tình. Để bảo trụ thanh danh nhiều đời của Tư Không thế gia, Mai Tổ Tân nhận Tư Không Xạ Nguyệt làm thủ hạ dưới trướng mình, nhiều lần giúp nàng lập kì công, tiếng tăm vang xa. Sự chiều chuộng và cường đại của hắn khiến cô gái cứng đầu đem lòng yêu thương, nên mới có chuyện Tư Không Xạ Nguyệt yêu thâm Mai Tổ Tân suốt 9 năm không nói ra.

Mà ngày đó ở hội Nguyệt đình, hắn lưu lại một câu cảm khái ” Người nếu là nam nhân thật tốt... ” Kì thật là bởi vì ‘hắn’ đích xác là nữ nhân, mắc công ta tưởng tượng đến mấy chuyện nam nhân yêu nam nhân gì đó...

A a a a a

Mĩ nhân áo trắng đang ôm ta bây giờ so với cha ta còn muốn anh tuấn phong độ, oai hùng nghiêm nghị hơn... thế mà, thế mà.. lại là nữ nhân?!?! Ông trời a~ Ông ăn no không có việc gì làm muốn trêu đùa ta cho vui vẻ phải không????

” Tư Không tướng quân.... ” Ta cứng ngắc cười cười bị nàng ôm trong ngực, cố hết sức giữ cho bản thân bình tĩnh ” Cảm ơn người đã tín nhiệm bản cung, thẳng thắn nói hết cho ta biết những bí mật đó. Nhưng là... Ánh mắt người nhìn ta, có vẻ hơi... nóng cháy quá rồi... ” Lại chuyện gì đây? Nàng không phải yêu thầm Mai tướng quân sao? Không phải một nữ nhân chỉ yêu nam nhân sao? Sao mà ánh mắt phóng điện với si mê vậy?

” Nương nương... Ta, ta thích người ” Dùng cái giọng điệu không sợ chết báo ra một cái tin long trời lở đất, Tư Không Xạ Nguyệt thay đổi trái ngược hoàn toàn đem ta ôm càng thêm chặt, cái cảm xinh đẹp nhẹ nhàng tựa trên đầu vai ta ” Ta không cầu được người đáp lại. Chỉ cần... Chỉ cần cho ta bảo hộ người là tốt rồi. ” Ta cảm thấy thực bối rối, vốn người ta cũng là nữ tử, như thế này quả thật là trái với luân thường đạo lý. Hãy nhìn vết xe đổ của Mai tướng quân và Hoàng thượng mà xem, hơn nữa ở hội nguyệt đình cũng được một phen cảnh báo... Nhưng ta rốt cục ngộ ra! Nhân sinh khổ đoản, nghĩ muốn yêu liền yêu đi, so đo làm cái gì, nếu bỏ lỡ một lần chỉ có thể chờ đến đầu bạc!?

” ” Ta lúc đó.... A a a a ~ là tự mình đem hòn đá ném vào chân mình đi?

Mọi người đừng vội vàng kết luận vậy a! Lo lắng một chút lại bị bắt nhận cái loại chuyện khủng bố tâm tình người bị hại. Chỉ là sau khi hại lão cha một trận, lập trường khổ chủ của ta chẳng còn bao nhiêu...

” Tư, Tư Không tướng quân... người bình tĩnh một chút... ” Ta lo lắng vòng tay ra sau tìm cách đẩy nàng ta ra xa chút, nhưng mà xúc tu kia đã cảm thấy ‘động tĩnh’ làm mặt ta lại đen thêm mấy phần ” Người cho dù là nữ nhân thật thì đó vẫn là bí mật... Nếu nhờ may có người thấy chúng ta ‘thân mật khăng khít’ như vậy, Hoàng thượng nhất định sẽ thẹn quá hóa giận mà đòi mạng của ta đó! Người, người sẽ không muốn bức chết ta đi... ” Đột nhiên lại nhớ, chỉ vài ngày nữa là tới Rằm tháng Tám, là lúc cả nhà nên đoàn viên a, chỉ có ta là đang lo lắng chuyện tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội.

” Bí mật của họ Tư Không quả thật không thể tiết lộ... Nhưng là, ta không thể để cho nữ nhân mình thích chịu oan ức chết tại nơi này không ai hay biết ” Tư Không Xạ Nguyệt trầm mặc một hồi, rồi đột nhiên nắm chặt bả vai ta, đôi con ngươi đen láy sáng ngời nhìn ta, trịnh trọng quyết định ” Nương nương, ta đã nghĩ rồi.... Ta sẽ mang người trốn đi! Rời khỏi thâm cung này đến giang hồ đi! ”

” Cái gì—??? ” Ta càng ngày càng không theo nổi tốc độ suy nghĩ của người này. Ta vừa định nói dù có chạy cũng chỉ là ‘bình mới rượu cũ’ chẳng thay đổi được cái gì hết, lại bị Tư Không Xạ Nguyệt anh tuấn ôm vào trong ngực. Gió đêm thổi qua, nàng một thân áo trắng nhẹ bay, ngạo nghễ tuấn lãng, phong thần xinh đẹp tuyệt trần, tựa như thiên binh thần tướng...Nếu không phải biết rõ nàng là nữ nhân, nội tâm đã sớm không còn rung động của ta cũng có thể đã không chịu được mà nhộn nhạo rồi...

Đối với Tô Lạc Tiên ta mà nói, cái tên có chữ ‘Tiên’, chuyện yêu đương quả nhiên chẳng thể giống người phàm...

Cho nên ta chỉ là nhất thời đình chỉ hô hấp, không có vì cái tư thế oai hùng của nàng mà trầm luân, thời điểm nàng chẳng nói chẳng rằng ôm ta ra khỏi lãnh cung ta vẫn còn nhớ tới một người đã bị bỏ quên trong góc nhà ” Dừng! Dừng đã! U Lồ! U Lồ

~ ”

Quả nhiên là Tư Không Xạ Nguyệt, vượt trường cung, nhẹ tựa lông hồng ; Hằng Nga vô tình, Hậu Nghệ si tình lại phát thệ dưới vầng trăng sáng, chém nát mặt trăng, đem mỹ nhân ôm về.

Ta một đường đi gào thét nàng cũng chỉ coi như gió thoảng bên tai. Tương cao của thâm cung nàng đạp lên chỉ tựa như đất bằng, lên lên xuống xuống, thâm cung xa dần phía sau. Trong tâm ta chùng xuống, chuyện hồng tường gì đó chỉ làm nền, trong đầu ta bây giờ chính là...

A a a #&\$&*(^@!!! Cái tên đạo sĩ giang hồ lừa bịp năm đó nói cái gì mà sinh ra nhi tử thì sẽ là kẻ gây tai họa, ta đây Tô Lạc Tiên một thân nữ nhân sống 17 năm trên đời còn không phải hồng nhan loạn thế, là mối họa vô cùng! Chờ đến lúc ta gặp được hắn!

” Tư Không! Tư Không người buông tay! Dừng mang ta lên cao vậy a! Mau buông tay a

! ”

Trời cao ơi, ta bộ dáng phong hoa tuyết đại có gì là sai sao? Mà cho dù quả thật là ta sai cũng không đến mức để nữ nhân thưởng thức đi!!

Còn người Tư Không Xạ Nguyệtj~~ Cùng là nữ nhân mà khó xử nhau a~!

Tóm lại là ~ Người đầuuuu ~ Cứu mạng!!!!

10. Chương 10

Nhớ là, có việc gì thì nên thấp hương trước, chớ để nước đến chân rồi mới nhảy.

Ôm hận lườm nguýt mĩ ‘nam’ áo trắng đang ôm eo mình chạy quanh hội đèn lồng tết nguyên tiêu, ta quyết định không quan tâm nữa, đối với việc mọi người xung quanh ánh mắt nhìn ‘hắn’ say mê lưu luyến cũng không thèm để ý! Đáng giận ~ Lão hổ không phát uy thì tưởng ta là mèo bệnh hả? Ta cùng lắm chỉ là nhu cầu ít một chút, đã tâm nhỏ một chút, không ai tán thưởng ta khoan dung độ lượng thì thôi, lại coi ta như hồng chín mạnh tay là bẹp a?

Cả kinh đô đều ầm ầm nói ta là tuyệt sắc giai nhân, nên nhập Đông cung trở thành mẫu nghi thiên hạ.

Thế là cha ta hồi cũng chẳng buồn hỏi lấy một câu, cứ thế tiếp nhận hôn ước của Hoàng đế, mơ hồ định chuyện cả đời của ta.

Toàn bộ văn võ bá quan đều nhao nhao nói Hoàng đế tuổi không còn trẻ nữa, phải nạp phi sinh hạ người nối dõi đi thôi.

Vì thế Hoàng đế chẳng tình cảm chẳng để tâm, chỉ để chặn miệng lưỡi người đời mà đem ta nhốt vào lồng vàng, cũng chẳng quan chuyện sống chết.

Mai Tổ Tân xác định ta đối với Hoàng đế không có tham vọng yêu đương nam nữ gì đó, địa vị của hắn vẫn không bị lung lay.

Vì thế mỗi lần gặp ta ánh mắt đều nhìn thẳng phía trên đầu ta, đem ta một chính cung nương nương coi như không khí, rất là khinh nhờn.

Tư Không Xạ Nguyệt bị Mai tướng quân từ chối thì đối với nam nhân nản lòng, đúng lúc đó lại gặp được ta trong lãnh cung

Và thế là nàng tự động chuyển mục tiêu từ nam nhân thành nữ nhân là ta đây, chả buồn để ý ta không đồng ý, lời ta bỏ trốn theo nàng.... Cái này bỏ trốn cái gì chứ, là bắt cóc mới phải....

” Nương nương, tới đây a~ ” Ngay lúc ta còn đang ngắm chợ hoa trải dọc ven đường, trong lòng còn không ngừng rửa xả ‘hắn’, lại nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Tư Không Xạ Nguyệt vang lên bên tai. Ta bực mình ngó lơ bước tiếp liền bị người phía sau dùng sức kéo giật lại. Thù mới hận cũ cùng nhau tính, ta xoay người trừng hắn, đang định mở miệng mắng, đã thấy cái người khô ngô tuần tú ngọc thu lâm phong này không biết từ khi nào đã mua lấy một cây trâm vàng nạm ngọc, mày ngài mắt sáng, môi nở nụ cười, tay trắng nõn mềm mại vươn ra, đầu ngón tay khéo léo chớp mắt đã đem trâm cài vào búi tóc trên đầu ta. Sau đó đề tiên sử dụng cái loại lời nói khách sáo đối với nữ nhân lực sát thương cực mạnh

” Quả nhiên, ta biết người cài nó lên nhìn đẹp lắm... ”

” ...Đó là bản cung trời sinh lệ chất ” Tức giận đối ‘hắn’ trừng mắt một cái, ta khẽ hạ mi mắt, song bên má vẫn lộ ra cái lúm đồng tiền, là bởi vì khóe miệng không ngăn được mà khẽ giương lên. Ai~ Cái này không thể trách ta không ngay thẳng gì đó được, phải biết rằng châu ngọc cùng với khen ngợi đối với nữ nhân chính là ném cho chó cái bánh bao nhân thịt a, vĩnh viễn không cần lo nàng sẽ trả lại....

Nhất là... Khen ngợi người lại là kẻ có khuôn mặt tuần dật tiêu sái phong độ thế kia....

Tâm hư vinh của nữ nhân a~ Chết vì cái ôn nhu, thành quỷ cũng si tình....

” Nương nương... mà không, giờ không phải... Ta gọi người Lạc Tiên được không? Người cũng gọi ta Xạ Nguyệt là được rồi ” Người đằng sau được một tắc lại tiến thêm một thước, trên tóc ta hôn lướt một cái. Ta giật mình lùi lại mấy bước, ngay lúc đấy, giữa đám đông nhốn nháo ta nhìn thấy một dáng người quen thuộc?!

Đối với cừu nhân của ta, dù có hóa thành tro chất đồng rồi đem đi bón cây ta cũng sẽ nhận ra!

Ta che miệng kêu một tiếng, rồi nắm lấy tay áo trắng của Tư Không Xạ Nguyệt, kéo nàng chạy xuyên qua đám người còn đang vây quanh ngắm nhìn chúng ta, theo sau người áo tím đang đi phía trước. ” Tư Không, nhìn đi, kia có phải Hoàng thượng không? Hắn cũng ra cũng?... ”

” Gì? ” Thấy ta nói vậy, con người đen lầy cũng theo hướng chỉ xác nhận một chút, sắc mặt trầm xuống, nắm lấy eo ta một đường khinh công bay lên trên đầu mọi người, đuổi theo bóng người đã biến mất vào góc khuất.

Cảm giác hiện tại thật giống như đang truy bắt tội phạm. Hoàng thượng đang cải trang không hay biết gì đến chúng ta. Tư Không Xạ Nguyệt đã nhanh nhẹn ôm ta trốn trên xà nhà, lại còn bịt miệng cái người vốn chả định nói gì là ta đây.

Đảo mắt một cái, ta với nàng vốn đã như kẻ trộm trên thuyền, ta chỉ có thể cầu nguyện không ai phát hiện ra ta đã trốn ra ngoài...

Ta cũng lười so đo, bèn tập trung dùng hết khả năng để nghe ngóng xem rốt cuộc Hoàng đế trốn ra cung lại dắt theo bảy tám tôi tớ cách ăn mặc đích xác là đại nội thị vệ là có mục đích gì... Nghe một lúc vẫn chưa rõ, tới lúc nghe được thì trượt chân, nếu không có Tư Không Xạ Nguyệt ôm lại, ta đã một phát ‘giáng trần’ xuống trước mặt ‘chồng’ rồi...

” Hoàng thượng, xe đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát được rồi ”

” Tốt lắm, thừa dịp Nguyên tiêu không cấm đi lại ban đêm, nhanh chóng ra khỏi kinh thành, trong mười ngày phải tới được vô lăng! Mai Tổ Tân đáng chết, cho hắn một tháng giả vờ thăm viếng, bây giờ đã quá hai mươi ngày mà vẫn bất vô âm tín. Muốn thoát khỏi trảm? Dễ như vậy!...”

Ta tự hỏi không biết có phải bị tiểu nhân nguyên rửa hay không? Trong một đêm, cả Hoàng thượng lẫn Hoàng hậu đều trốn ra ngoài cung mỗi người mỗi ngủ. Chỉ là mục đích khác nhau a.... Một người tự nguyện, một người bị bắt cóc. Mọi người khởi bình vẫn tội, người kia là hồng hạnh xuất tường...

Trầm ngâm hồi lâu, hoàng thượng đã ngồi vào xe ngựa rồi, ta lại chợt cảm giác có cái gì đó không ổn...

Không biết vì sao, ta cảm thấy tên thị vệ lạ mặt bên người hắn có vẻ gì đó rất gian trá...

” Xạ Nguyệt, người có cảm thấy cái tên ở cạnh Hoàng thượng ánh mắt rất kì lạ không? Vẻ như... không phải người tốt....? ” Trực giác của nữ nhân không sai được đâu nha.

” Không! ” Tư Không Xạ Nguyệt một câu chém đinh chặt sắt phản bác làm ta thiếu chút tắc thở chết.

Thất bại a... Quả nhiên không thể đối đãi người này như với nữ nhân bình thường...

” Mặc kệ! Tư Không tướng quân, chúng ta đuổi theo đi! ” Thấy xe đã bắt đầu chuyển bánh, ta không nghĩ ngợi nữa lập tức thúc giục người bên cạnh. Ta thật ra chẳng phải yêu quý gì hắn, hắn bị người ta bán đi ta nhất định là người đầu tiên đốt pháo ăn mừng. Vấn đề là... Nếu theo tính toán, hoàng tộc huyết mạch hiện tại, hắn thân là con trai độc đinh, lại không có hậu tự, bây giờ anh dũng hi sinh thì sẽ chỉ còn một thân thích duy nhất là thúc thúc của hắn, chính là vị ” Cuồng Vương ” Lục Vương gia?! Nếu như vậy....

Đến lúc đó cha ta trở thành cái gì? Ta là Hoàng Thái hậu lại thành cái gì???

Không lẽ cha của ta bây giờ lại đổi thành vợ, mà không, con dâu?? Hay ta là con dâu của cha ta...?!?!

Cho nên, vì để ngăn cản thảm kịch loạn luân thân phận hỗn loạn, ta quyết định mượn hoa dâng Phật, nhảy vào dầu sôi lửa bỏng.

” ... Nếu Lạc Tiên đã quyết định như vậy, ta cũng không có ý kiến ” Nếu không tính đến thân phận nữ nhi, Tư Không Xạ Nguyệt quả thật chính là một tình nhân hoàn mỹ. Ta vừa nói xong, ‘hắn’ chỉ nhẹ mỉm cười,

chẳng hề kêu ca khó khăn khổ cực gì đó, ôm lấy ta nhẹ nhàng nhảy xuống, tựa như chim trắng tung cánh, nhanh chóng đuổi theo xe ngựa xa hoa, ẩn vào bóng đêm...

11. Chương 11

Lén lút bám theo hoàng đế vào võ lăng, vừa mới tới nơi chúng ta đã nghe phải một tin như sét đánh bên tai...

Mai Tổ Tân Đại tướng quân quá hạn một tháng vẫn chưa về... hân muốn kết....hôn

” Lạc Tiên, người tạm thời cứ tránh ở khách điểm này đừng đi ra ngoài, ta đến phủ tướng quân tra xét một chút, để xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra ” Ngõ ngang ban đầu đã qua đi, ta và Tư Không Xạ Nguyệt hai kẻ ngoài cuộc đều rất nhanh đã tỉnh táo lại, không giống cái người nào đó ở gian phòng hảo hạng cách vách, đập chén đập bát chửi người đánh chó đủ cả, điên cuồng rửa xả kẻ bội tình bạc nghĩa nào đó. Khó khăn lắm mới có lúc âm thanh hỗn độn âm ỉ ở phòng bên cạnh ngừng lại, Tư Không Xạ Nguyệt trầm sắc mặt phân phó mấy câu, lấy một cái nón có màn đen che đi dung nhan tuấn tú rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Nàng rời đi đã ba ngày, ta chỉ biết nhìn cửa phòng đóng im ỉm không ai đoán hoài, ta còn hoài nghi có phải ta cùng cái người ngày ngày mua rượu điên cuồng ca hát ở phòng cách vách là số vợ chồng đồng cam cộng khổ hay không nữa. Hồngбет nhất là nhờ may.... ‘hân’ của hân cùng ‘nàng’ của ta, tình cũ quay về, củi khô lửa cháy, âm dương điều hòa, quay về chính đạo, cùng nhau sánh bước a. Với ta thì cũng không hân là cái gì to tát. Ta cũng không thích nữ nhân, đối với Tư Không Xạ Nguyệt cùng lắm dừng lại ở tình nghĩa tỉ muội thôi, nàng đi rồi ta lại càng thoải mái, thiên hạ rộng lớn thế này, chẳng nhẽ ta lại không chôn dung thân?

Chính là.... Tư Không Xạ Nguyệt, người bỏ trốn, ta quả thực không ngăn cản được...

Nhưng mà tiền một đồng cũng không để lại cho ta... Thật quá mức vô tình đi....

Ôm bụng đói lả qua lộn lại nhìn đến ví tiền trống tuếch.

Ta nghiêng rằng nghiêng lợi ra về thoải mái, nhẹ nhàng đuổi tiểu nhị của khách điểm lên hỏi dùng cơm ra ngoài. Ta còn đang thâm lặn lội trên giường, tính toán dùng giấc ngủ bảo tồn sinh mạng thì từ phòng cách vách vốn hai ngày nay yên lặng lại nổi lên tiếng rít gào, muốn coi như không nghe thấy cũng khó...

” Cút! Cút hết cho ta!! Người nghĩ người là ai, dám đánh đồng với Mai khanh của ta?! Cút hết! ”

” Bệ hạ... Ta thật lòng với người mà... Mai tướng quân hân phụ thánh ân, nhưng ta tuyệt đối là toàn tâm toàn ý với Hoàng... ”

” Cút! Trừ bỏ Mai khanh ai ta cũng không cần! Ai bảo người tới? Ai cho phép người vào đây? Đều cút hết cho ta!!!! ”

” A a ”

Một hồi náo loạn điên cuồng qua đi, kết thúc bằng tiếng sập cửa thật lớn, rồi lại yên lặng.

Vừa nghe tiếng người kia gào thét giận dữ, lại nghe giọng nữ nhân xa lạ đầy hờn dỗi, ta có chút bồn chồn không yên...

Thân phận của Hoàng thượng hân phải là quốc gia cơ mật, kẻ nào dám tùy tiện tiết lộ?!

Còn có nữ nhân kia ở đâu ra? Hoàng thượng lại có vẻ như biết nàng, nàng còn biết bí mật giữa hân và Mai Tổ Tân?

Mà quan trọng nhất là ~ Hoàng thượng kia trời sinh mắt hoa đào, trời đã định hân là một cái tên si tình oán phu, hơn nữa lại chỉ yêu đàn ông!

Giống như là hưởng ứng dự đoán của ta, năm canh giờ sau khi nữ nhân kia rời đi, có tới bảy tên tiểu quan được cải trang thành thị vệ tiến vào. Phòng kế bên sau đó liên tục tràn đến những tiếng rên rỉ dâm dăng, ta nghen hòng trôn trối nhìn qua khe cửa thấy bọn họ một đám đi vào rồi lại bị khiêng ra...

Ấy nhaa.... Ta biết bị người vứt bỏ quả thực rất phiền não rất kích động, cho dù là thiên tử khác hẳn với thường nhân, thế nhưng mà đại chiến bảy hồi, làm cho đám nam hài xinh đẹp yếu ớt trong tay ánh mắt đều tan rã, thân thể tê liệt, thất thần để người ôm ra ngoài...

Hoàng thượng a~ Người thất tình đi tự sát người ta còn hiểu được... Tự sát cái kiểu ‘tinh tảo nhân vong’ như thế này rất là mất mặt đó biết không....

Cuối cùng nhìn thấy nam hài thứ bảy dư vị còn chưa tan, toàn thân co rút bị thị vệ ôm từ trên giường ra ngoài, ta còn chưa kịp vui sướng khi nhìn người gặp họa, đã nghe thấy tiếng rầy la của Hoàng thượng ” Không được! Không đủ.... Toàn một lũ vô dụng! Chưa được hai lần đã ngất! Quả nhiên không phải người võ công cao cường như hắc thì không được.... Ta chỉ cần hắc!.... ”

Ta ở bên này mờ mịt xòe tay ra đếm, phát hiện mười ngón tay trắng mảnh khảnh là không đủ dùng a

~Tổng cộng bảy người, mỗi người hai lần.... Hoàng thượng a~ Khâm phục của bản cung với người giờ giống như đào sông vậy, giống như Hoàng Hà tràn ra không dứt....

Khó trách võ công cao cường như Mai tướng quân cũng muốn bỏ chạy.... Quả nhiên là gần của như gần hổ, không phải ai cũng đủ khả năng nha....

Lần đầu khi biết Hoàng thượng thích chính là nam sắc, ta trong lòng khắp khởi mừng thầm hoa chân múa tay vì quãng đời còn lại của mình mà vui vẻ, lại nghe trong lời nói có cái thay đổi, tai bay vạ gió bay vào người qua đường giáp....

” Người! Mau dẫn người tới nữa cho ta! ”

” Chủ tử! Vô lăng này không lớn, tiểu quan trong thành chỉ có chừng đó thôi.... được người sủng hạnh xong đều đã hôn mê cả rồi... trong khoảng thời gian ngắn sợ là không thể tìm được người... ”

” Hồn trưởng! Ta nói dẫn người thì mau dẫn người đến! ”

” Cái này... ”

” Ngu dốt! Thiên hạ này là đất của ta, người ở đây là dân hay khách đều là của ta! Ta lâm hạnh vài người còn cần hỏi ý kiến ai hay sao? Cách vách không phải có một người sao? Còn không mau đem áo trắng anh tuấn đó trối lại cho ta?! ”

” Dạ! Thần tuân chỉ! ”

” Không phải nha... ” Cái này gọi là minh đạo làm vua đó hả? Thiên hạ là giường vua, dân hay khách đều là vương luyến?

Ta á khẩu ngồi xồm ở góc giường. Ta còn đang nghĩ, áo trắng nam tử trong lời hắc là Tư Không Xạ Nguyệt, mà Xạ Nguyệt và ta lại ở cùng phòng, mà giờ này nàng lại không có ở đây thì ta....

Cửa phòng bị mạnh mẽ đập mở ra....

12. Chương 12

” ” Lần đầu tiên ta hận không thể trưng vẻ mặt tuyệt thế nghìn năm như một ra, để báo một tiếng các người tìm nhầm người rồi nha.

” Nương nương... ” Mấy cặp mắt tràn đầy kinh hỉ phóng lại đây, phong tỏa toàn bộ đường chạy trốn của ta.

” Ấy da... Cái này bản cung có thể giải thích... ” Ta cười cười dựa vào thành giường, đại não tung bay tìm mấy cái lời thoại, đủ loại kiểu dáng yêu kiều, lấy một cái cố vô cùng cảm động ” Ta, ta tương tự thành họa, một ngày không thấy Hoàng thượng tựa như tam thu... ”

” Cái gì cũng không cần giải thích! Nương nương người tới thật đúng lúc quá! Nhanh đi thôi... ” Nhưng mà mấy người này, ngay cả cơ hội cho ta nói láo cũng không cho, ta lập tức bị tuyên án tử hình! Mấy tên thị vệ không chút nào thương hương tiếc ngọc mang ta đến phòng cách vách, đem ta cả người yếu ớt thân thể mềm mại ném vào trong phòng sau đó lập tức khóa cửa. Ta bây giờ chẳng khác gì cái bao tải rách, chỉ có thể trợn mắt há mồm nhìn đường chạy duy nhất bị chặn đứng, lại nhìn Hoàng thượng.

Sau ta biết, nữ nhân tìm đến Hoàng thượng ngày đó là con gái của Vương thượng thư, bọn họ mua chuộc thị vệ của Hoàng thượng, lén lút hạ xuân dược vào đồ ăn của Hoàng thượng. Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới Hoàng thượng nhất định không động vào nàng ta, cấp tốc đem người đuổi đi. Thế nhưng đối phương đi rồi, được phát tác, đành phải đi bắt một đám tiểu quan để phát tiết... Vấn đề chính là thuốc này là âm dương hợp, chỉ nam nữ mới có thể, Hoàng đế càng là cùng nam nhân làm chuyện đó, dương hỏa càng vượng, nếu cứ tiếp tục nhất định là tinh tấn nhân vong.

Mà hoàng hậu ta rất thẳng thắn đề nghị, hay thử để nam nhân thượng biết đâu lại được, Hoàng thượng hẳn liền nổi điên. Hóa ra nguyên tác của hần là, trên đời này vô số mỹ nam, chỉ có Mai Tổ Tân mới được thượng hần.

Sau đó đôi vợ chồng buồn khổ, bị phó tướng quân nhốt ở trong phòng cũng chỉ biết ngồi nhìn nhau, không có kế sách gì. Cuối cùng được của Hoàng đế lại phát tác, hần cũng tâm ý nguội lạnh, cùng Hoàng hậu âm ỉ một trận hiểu được chính mình quả thật là yêu đến hận, còn có ý muốn trả thù hần. Dù vãn đã đóng thuyền, đối phương lại chẳng màng việc hần cải trang vi hành rất nguy hiểm, trốn tránh không để ý tới hần, hần thực ra vẫn không tin được rằng Mai tướng quân đã vi phạm lời hẹn thề của hai người. Vì thế hần chỉ đơn giản nghĩ, dùng cái chết của mình để trừng phạt Mai tướng quân phụ lòng hần.

Mà Hoàng hậu thì lí luận ngược lại, cho rằng phải còn sống thì mới có thể làm rõ cái mờ bóng này. Nếu là đối phương phụ lòng người thật, vậy cắt đứt! Còn nếu là hiểu lầm, người tội gì phải chịu âm dương xa cách?

Mất thấy Hoàng thượng được phát tác lên rồi, Hoàng hậu cắn răng đem ly trà trên bàn một ngụm uống hết, sau đó liều chết xông vào hoàng đế không thích nữ sắc kia, ép đối phương đáng thương gào nẫu thành cơm.

Một hồi mây mưa này, Hoàng hậu tỉnh lại đã là ba ngày sau.

Đói ra rồi mà vẫn còn sống lại còn ngủ lâu như vậy, thật vất vả mở mắt ra thấy một con gấu mèo ở bên cạnh. Là hoàng thượng cả người thương tích?

“... Hoàng thượng, lâu không gặp.... Người biến hóa ghê gớm nha...”

” ... ” Cầm nín.

Kì thật là sau khi hai người họ xong việc không bao lâu, Tư Không Xạ Nguyệt đã cứu được Mai tướng quân bị Vương thượng thư nhốt trong địa lao ra.

Hai người không ngại gian khó gấp gấp trở về, vừa nhìn đã thấy Hoàng thượng Hoàng hậu hai người ngã trên giường thì đều nổi điên. Tư Không Xạ Nguyệt mặc kệ phạm thượng, lại được Mai tướng quân thờ ơ coi như không biết, đem Hoàng thượng đánh một trận. Mà Hoàng đế cũng hết sức ngang ngạnh cãi lại nói hần là bị cưỡng a~ (ai nói nữ nhân không thể cưỡng bạo nam nhân..)

Sau đó chân tướng đều đã rõ ràng. Kế hoạch cho con gái hoàng thượng long thai, mục tiêu dựa vào cháu ngoại mà trị vì thiên hạ của Vương Thượng thư tan thành mây khói, lại còn suýt nữa thì hại chết Hoàng đế. Mai tướng quân cùng Hoàng đế đều hết sức cảm tạ ơn cứu mạng của Tư Không Xạ Nguyệt và Hoàng hậu. Mà hơn nữa, Hoàng hậu lại may mắn hoài long thai, vậy là mọi chuyện trước đây xem như bỏ qua, cũng tha thứ luôn tội khi quân của Tư Không, đồng thời cho phép Tư Không Xạ Nguyệt được tự do đi lại trong nội cung, nếu không có việc gì cần ra chiến trường thì ở lại trong cung chăm sóc vợ kiêm hoàng hậu đang có thai...

Hoàng hậu vốn định chứng minh mình không có thích Tư Không, nhưng nghĩ đến Mai tướng quân kia nếu biết nàng thích nam nhân nhất định tìm cách hủy thi diệt tích, tránh trường hợp nàng cùng Hoàng thượng phát sinh cái loại quan hệ không lường trước được, đành dần lòng mà hào phóng lao vào vòng tay Tư Không Xạ Nguyệt, liều mạng gật đầu nói mình quả thật thích nữ nhân...

Đại kết cục là thế này....

Hoàng hậu khó sinh, đã qua hai ngày hai đêm vật lộn mà vẫn chưa sinh được đứa nhỏ, gấp đến độ Hoàng thượng Mai tướng quân Tư Không Xạ Nguyệt đều ở xung quanh xoay vòng tròn... Mau ra đi aaaaaa.....

" Hoàng, Hoàng thượng.... Ô ~ " Thân thể dù vô cùng đau đớn, nhưng là đã qua hai ngày đêm liên tục chịu đựng, có chút quen rồi. Ta tóm chặt lấy long bào của Hoàng thượng, thở hổn hển, Tư Không Xạ Nguyệt hai mắt rưng rưng cẩn thận lau mồ hôi đang rịn ra. Ta hít một hơi, vừa kính nể vừa áy náy nói với hắn " Nô tì... Vẫn còn một nguyện vọng... Không biết Hoàng thượng... "

" Chuẩn! Ta đáp ứng! Chỉ cần mẫu tử người bình an, ta cái gì cũng đáp ứng! " Hắn kích động ngắt lời ta, bàn tay đang nắm lấy tay ta run rẩy so với ta còn lợi hại hơn.

Nhưng mà hắn đã thoải mái đáp ứng như vậy, ta cũng sẽ không khách khí...

" A A A A A

~~ " Giấy sau đó, một tiếng hét thất thanh vang vọng đông cung.

Ta nghĩ thầm ~ Hai lần đá ta vào lãnh cung, không hỏi đầu đuôi ngọn ngành đã giáng tội cho ta, cùng tình nhân của người bức lương vi xướng, dấm vu oan cho ta cùng Tư Không (mặc dù sau này ta nguyện ý thật) Ta đã sớm muốn cắn cho tên này một cái, hiện giờ cơ hội khó có được, ta cắn a cắn a, trong miệng còn truyền đến mùi máu....

Không biết có phải là do một lần dùng sức này đã chuẩn bị từ lâu, lại có lửa giận ban tặng sức mạnh đời non lấp bể, lúc ta nhả ra thì đồng thời cũng truyền đến tiếng cung nữ thét chói tai: " Nương nương! Cố lên... Nhìn thấy đầu rồi này! Mau lên! "

" " Nửa canh giờ qua đi, ta sức cùng lực kiệt, từ trong hôn mê đau đớn tỉnh lại. Tư Không mừng rỡ như điên tới ôm chặt ta, gật bỏ vấn đề ta lo lắng suốt mười tháng mang thai " Là... là nam hài... Là nữ hài... "

Ông trời a, nói thật, dù là trai hay gái ta đều sợ...

Nhờ là nam hài, giống như cha hắn chỉ thích bị nam nhân thượng thì làm thế nào?

Là nữ hài, lại giống mẹ lao vào vòng tay nữ nhân thì lại phải làm thế nào?

Dù thế nào cũng đều là bị kịch a a a a!!

Trên đời này vốn không thiếu tai họa, ta lại cố tình tặng thêm một cái, thật sự là làm bậy mà... Cầu mong ông trời oán có đầu nợ có chủ, đừng đem sét đánh lên đầu ta...

" Chúc mừng nương nương ... " Nghe vậy Tư Không quay lại nhìn Hoàng thượng, hai người trao đổi ánh mắt, ta cả người thoát lực, nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng nói ra cái đáp án còn khủng bố hơn cả với tưởng tượng...

" Chúc mừng nương nương ~ Sinh một đôi nam nữ... Là long phượng thai~ "

" ... " Tròn mắt nhìn nàng. Tại sao ta lại cảm giác đôi mắt tuyệt đẹp đang cười kia lại là vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa ...??

" Nha a a a a a.... "

Trầm mặc ba giây, một tiếng hét bị thấm gào thét phát tan đông cung lộng lẫy, vọt lên tận tầng mây giữa trời thêm, quanh quẩn trong đêm đèn đuốc sáng trưng....

Thật lâu không có tan đi.....

TOÀN VĂN HOÀN

(Lời tác giả: Muốn chém hãy chém đi ~)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngam-mot-troi-xuan>